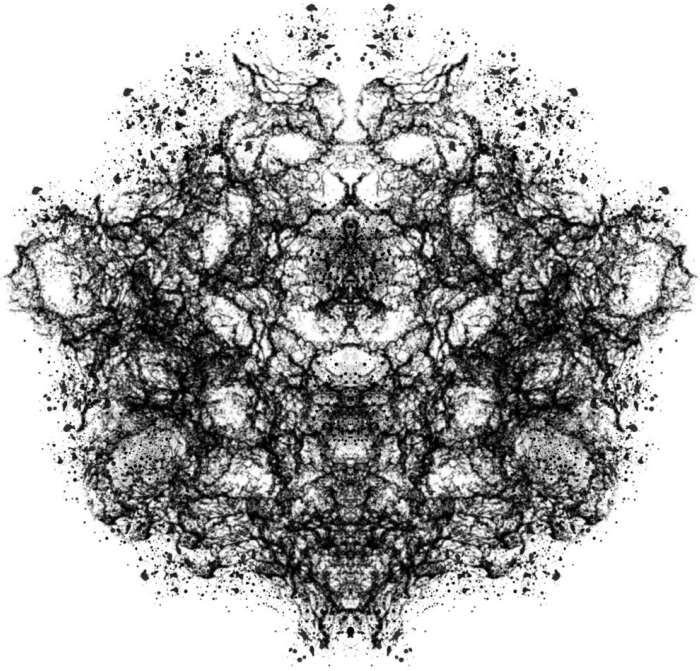

6. Sayı - Şubat 2021

GOLEM

fanzin

*"İnsan son sayfasına kadar ne olacağı
bilinmeyen bir roman gibidir. Başka türlü
olsaydı okunmaya değmezdi."*

-Biz, Yevgeni Zamyatin

İçindekiler

2: **Editörden** Hakan U. Öztürk

3: **Bana Gökyüzünü Çiz** Ceren Altay

15: **Ateş Böceklerinin Saati** Hakan U. Öztürk

18: **İnsanlığın Kaderi** Çağatay Kaya

33: **İsimsiz** Berkan Fidan

42: **Toz Meselesi** M. Ercan Ergür

49: **Mektuplar** Zeynep Altuntaş

golemfanzin.com

iletisim@golemfanzin.com

Bazı hakları saklıdır. Ticari amaçlarla kullanılamaz ancak içerikte değişiklik yapılmadan kağıda bastırılarak dağıtılabilir. Çevrimiçi dağıtım için lütfen orijinal dağıtım kaynaklarımıza bağlantı verin ve izin almadan alternatif kaynaklara yüklemeyin. Eserlerin telif hakları yazarlarına aittir ve yazarından yazılı izin alınmadıkça eserler makul uzunluktaki alıntılar dışında ayrı ayrı dağıtılamaz veya kullanılamaz.

Editörden

Hakan U. Öztürk

Herkes -hepimiz- bilmediğimiz bir dünyada, bilmediğimiz insanlarla yaşıyoruz. En yabancı olduğumuz kişiye kendimiziz. *Son sayfasına kadar ne olacağı bilinmeyen bir roman gibi.*

Tanıdığınız kişi sayısı kadar siz varken kendinizi tanıdığınızı bütün içtenliğinizle söyleyebilir misiniz? İnşa ettiğiniz ve göstermeyi seçtiğiniz benliklerinizin arkasındaki kişiyi tanıdığınızdan veya daha başka bir şekilde söylersek, bir dostunuzun, sevdiğinizin tanıdığınız kişi olduğundan emin misiniz?

Biz, emin değiliz ama işin eğlencesi de burada yatıyor zaten. Her şeye rağmen cevabın peşinde koşmaya devam etmekte ve bütün benliklerle, en sonunda gerçeğini bulma umuduyla tanışmakta. İlerleyen sayfalardaki öykülerimizde denediğimiz işte bu.

Henüz şanslı kişilerden değilseniz, bir gün kendinizle ve sevdiklerinizle tanışma umuduyla iyi okumalar dileriz.

Bana Gökyüzünü Çiz

Ceren Altay

Yere uzanmış, yıllardır benim için tek gökyüzü olan aynalı tavana bakıyordum. Aisha Hanım uyurken ev fazla sessizdi. Sıkıntıdan yansımamı incelemeye başladım. Yüzüm çok güzeldi, metal dudaklarım hariç. Ellerimi dudaklarıma götürdüm, sanki başkasına aittiler. Gözlerimi kapatıp hanımımın dudaklarına dokunduğumu hayal ettim. Sadece ellerim dokunma hissine sahipti. Böyle uygun görmüştü Aisha Hanım.

Gözlerimi açtığımda dikkatim vücuduma kaydı. Boynumdan aşağısı eski tip bir robotun tasarımından esinlenilmişti. Masmavi ve çeliktendi. İçimin çok daha gelişmiş olması dışında temel fark dört kola sahip olmamdı. Yüzüm gibi tüm vücudumun insanımsı görünmesini diledim ve bir anda simsiyahtım, o metalik mavi gitmişti. Dileğim gerçekleşti sandım saati anlayana dek. Hanımım bu vakitlerde uyanırdı. Kendime alarm olarak gece görüşümü kapatırdım ben de.

Ayağa kalkıp salonun ışıklarını yaktım. Turuncu perdelerden birinin hafifçe oynadığını fark edince pencereyi ve perdeyi kapattım. Hanımım dışarıyı görmekten nefret ederdi. Ev hapsi onu çok değiştirmişti. Daha otoriterdi. Onu kızdırmak istemezdim.

Aceleyle garson üniformamı, eldivenlerimi giydim. Vakit gelmişti. Asansörün karşısına geçmemle kapı açılıverdi ve içeriden dünyanın en güzel kadını çıktı.

“Günaydın Aisha Hanım.”

“Günaydın Jan.”

Topuklu botlarını takırdatarak masaya yöneldi. Oturması için sandalyesini çekti. Bugün spor şıklığındaydı ama zaten ona her şey yakışıyordu.

“Kimi alırdınız?” dedim metalik sesimin sevgi dolu çıkmasını umarak.

Bana bir restoranda duyulabilecek en normal soruyla karşılaşmış gibi baktı. Bu duruma hızlı alışmıştı doğrusu.

“Menüyü alabilir miyim?”

“Buyurun Aisha Hanım,” deyip eğilerek menüyü uzattım. O sıcak ve ıslak dudaklar soğuk dudaklarıma değecekmişcesine bana yaklaşıp gülümsedi. Kalbimin, vücuduma hayat veren mavi sıvıyı daha hızlı pompalamaya başladığını fark ettim. İçten içe panikledim ve geri çekildim. O ise hiçbir şey olmamış gibi güzel ela gözleriyle menüyü inceledi.

“Geçen seferki gibi intergalaktik baro başkanı ister miydiniz? Ayrıca menüye zaman turisti avukatı ve birkaç sanatçı ekledim.”

“Hayır Jan. İyi bir sohbetin kıymetini bilecek birini istiyorum. Tekrar ‘Haklarımı biliyorum!’, ‘Yaptığınız insan ticareti!’ dırdırını dinlemek istemem. Gerçi başkanın kafatası yatak odama güzel bir dekor olurdu.”

“İsterseniz ayarlayabilirim.”

“Jan, benim tatlı köpeğim, şaka yapıyorum. Hem polisler evimi kontrol etmeye karar verirse kafatasını nasıl açıklarız?”

“Tabii ki şaka yapıyorsunuz. Siz gerçek bir canlıyı asla öldüremeyecek kadar hassas ve narinsiniz.”

“Teşekkürler Jan. Beni gerçekten iyi tanıyorsun. İki kahve lütfen. İkincisini arkadaşımı seçtikten sonra getir.”

“En sevdiğiniz kahveden getiriyorum efendim.” Mutfağa giriyordum ki arkamdan seslendi.

Hemen yanına koştum.

“Buyurun hanımım.”

“Menüye en sevdiğim ressamı eklemişsin. Harikasın! On dokuzuncu yüzyıldan Hollandalı, post empresyonist bir ressamı istiyorum. Evet, onu istiyorum. Vincent Van Gogh!”

“Gerekli hazırlıkları hemen ayarlıyorum. Siparişiniz hazırlanana kadar başka bir şey ister misiniz?”

“Hayır, hayır! Bir an önce hazırlansın. Beden ölçülerine göre şık, siyah bir takım dikilsin. Onu sen karşıla ve de ki ‘Aisha Hanım size bir tablo sipariş edecek ve karşılığında istediğiniz uzunlukta, hayal edemeyeceğiniz kadar lüks bir tatil sağlayacak.’ İsteddiği her yemek ikram edilecek, her içki sunulacak.”

“Hay hay, nasıl isterseniz.”

“Makyaj odama gidiyorum. Üstümü değiştireceğim. Geldiğimde her şey hazır olsun.”

Sofrayı hızla hazırlamayı bitirdiğimde, dört kolum sağ olsun, “Neredeyim ben?” diye misafir odasından bağırın Van Gogh’u duydum. Yanına gittim. Beni görünce korkuyla çılgılık atıp bayıldı. Neyse ki henüz onu tüpten çıkarmamıştım. Sol kulağı dışında

sağlıklı görünüyordu. Bir yeri yaralansa iş çok uzardı. Bayginken onu giydirdim.

Üniformam boynumu kapatıyordu fakat sırtımdaki iki kolumu görünmez moda almayı unutmuştum. Gerekli illüzyon sağlandığında Van Gogh’u karşılayabilecek kadar sıradan görünümlü bir garsondum. Ressamı salondaki koltuğa taşıdım. Artık ona göre normal bir yerde kendine gelebilirdi. Uyandığında, “Ah, Tanrım! Korkunç bir rüya gördüm. Ölmüştüm ve dört kollu bir tanrı beni karşılamıştı. Tıpkı Hinduizm’deki gibi. Başka bir inanca göre yargılanacağım fikri o kadar korkunçtu ki,” dedi.

“Vincent Bey, sakın olun. Ne yazık ki tanrı değilim ve bakın sadece iki kolum var.”

“Siz kimsiniz peki? Neredeyim?”

“Aisha Hanım’ın malikânesindesiniz. Kendisi çok zengindir. Sizin kadar ünlü birinin tablosu bile onun için ufak bir masraftır.”

“Ben mi? Ünlü mü? Ne saçmalık bu! Nasıl bir şaka?”

“Sakin olun. Size her şeyi açıklayacağım. Etrafınıza bakarsanız bu salonda birkaç tablonuzu görebilirsiniz.”

Şaşkınca etrafına baktı. Otoportresine yaklaştı ve iyice inceledi.

“Bu ne saygısızlık böyle! Bunların hepsi replika. Ben hiçbir tablomu satamamışken biri beni taklit mi ediyordu?”

“Efendim, bunlar hanımımın çizimleri. Gerçek eserleriniz müzelerde sergileniyor. Yılda milyonlarca insan sizin eserlerinizin olduğu müzeleri geziyor. Ölümünüzden sonra...” Yanlış bir şey dediğimi fark ettim ve sustum. Yeniden korku dolu olmasını beklediğim surat gülümsüyordu. Bana sarıldı.

“Demek gerçekten öldüm ve siz bana bu güzel haberi vermek için gönderilen bir meleksiniz. Çok teşekkür ederim, çok! Sonunda başardım!”

Hafifçe geri ittim beyefendiyi. “Evet, başardınız fakat cennette değil, gelecektesiniz. En büyük hayranınız Aisha Hanım'ın evinde.”

“Gelecek mi?” Şaşkınlıkla bana baktı.

“3218 yılındayız. Teknoloji çok gelişti. Örneğin ben bir androidim. Şey gibi düşünün beni, şey... Tren! Evet, trenler için atam diyebilirim.”

“Demek insanlar başka insanlar yarattı ha!”

“Yok efendim. Ne insanı. Ben sadece hizmet için üretilmiş basit bir makineyim,” dedim. Bunu sesli söylemek çok rahatsız ediciydi. “Acıkmışsınızdır, buyurun, masaya oturun.”

Etrafına şaşkınca bakınarak beni takip etti. İyi ki mutfağı görmemişti. Bilgisayarların nasıl yemek yaptığını açıklamak yorucu olurdu.

“Aisha Hanım size bir tablo sipariş edecek ve karşılığında istediğiniz uzunlukta, hayal edemeyeceğiniz kadar lüks bir tatil sağlayacak. İsteddiğiniz her yemek ikram edilecek, her içki sunulacak,” diye geliş sebebini açıkladım. Yemeğe dokunmuyordu. “Buyurun, başlayın,” dedim.

“Hanımefendiyi bekleyeceğim. Ne kadar zengin bir masa böyle!”

“Evet efendim. Her şeyi düşündüm. Portakallı ördek, şarap ve mezeler. Bakın, dinazor mezesi bile var.”

“Dinozor mu?”

“Ah tabii, bu sizin için çok şaşırtıcı olsa gerek. Geçmişten soyu tükenmiş canlıları klonlayıp soframıza koyuyoruz.”

“Klonlamak?”

“Tabloların replikalarını yapmak gibi. DNA'yı okuyup kopyasını yaratıyoruz. Çok lezzetlidir. Çekinmeyin, mutlaka deneyin.” Bu dediğimin üzerine düşünceli bir yüz ifadesi takındı.

Mutfğa yöneliyordum ki hanımım geldi. Yüzü porselen gibi kusursuzdu. Gözlerinin güzelliğini gölgeleyen güneş gözlüğünü ve siyah saçlarını saklayan şapkayı çıkarmış, saçlarını düzleştirmişti. Tarçın rengi pantolonunun üzerine v yaka, krem rengi dar bir bluz; bot yerine ayağındaki ince kelepçeyi saklamayan bir stiletto giymişti. Omuzlarındaki ceket almak için yaklaştığımda parfümünü içime çektim. İşte o an kıskançlığım başladı. Bu kesik kulaklı ressam için miydi bu kadar süs?

Van Gogh’un karşısına oturup ellerini önünde birleştirdi. Sessizliği ilk olarak ressam bozdu.

“Gerçekten 3218 yılında mıyız Aisha Hanım? Ben buraya gelmeden önce 1890 yılıydı.”

“Bana sadece Aisha diye hitap edebilirsin Vincent. Evet, 1890’dan buraya getirdik. Sormak istediğin çok şey olmalı. Lütfen, çekinme.”

“Burası neresi Aisha Hanım?”

“Hollanda topraklarında, benim malikânemdesiniz. Bu büyük salon, evimin küçük bir kısmı sadece.”

“Peki siz kimsiniz?”

“Ben tarihî eserlere tutkun bir kadındım. Adım Aisha Klaas. Yüzlerce tarihî eser çaldım fakat son vurgunumda ihanete uğradım. Artık özgür değilim.”

Bu cümleyi duyunca suçluluk hissettim fakat ben asla Aisha'ya ihanet etmez, onu yalnız bırakmazdım.

“Buranın hapishaneye benzediğini söyleyemem,” diye şaşkınlığını belirtti ressam.

“Zenginsen ne suç işlersen işle cezan hafif olur. Kanıtı burada, hayatımda. Sadece ev hapsi aldım. Evim çok lüks olduğu için pek sıkıntım yok sayılır. Tek sorun evimin etrafındaki küre.”

“Küre mi?”

“Perdelerin kapalı olduğunu fark etmişsinizdir.”

Hanımım ayağa kalktı ve perdeyi açtı. Gökyüzü olması gereken yer, beyazlıktan ibaretti. Van Gogh şaşırması olmalıydı ama ben gözlerimi Aisha’dan alamıyordum.

“Çok yalnızım Vincent. Gördüğüm tek yüz bir androide ait.” Ressama yanaştı ve ufak bir öpücük kondurdu. Öfkeyle yumruklarımı sıktım ama bir şey yapmaya cesaret edemedim.

Van Gogh öpücüğe tepki vermedi bile. Aisha’m hiçbir şey olmamış gibi yerine oturup konuşmaya devam etti.

“Bu beyaz küre, evime ucuz bir antika eşya bile satın alsam eşyanın yaşını saptayıp polise bildiriyor.”

“Burası benim eserlerimin replikalarıyla dolu. Demek

zenginliğinize rağmen gerçeklerini alamamanız bundan. Küre yüzünden tarihî eser kaçakçılığını bırakmak canınızı sıkmış olmalı.”

“Sıkıntım konusunda yanıldınız. Küre yüzünden yıllardır gökyüzünü görmedim. Bu yüzden buradasın.”

“Sonunda vereceğiniz sipariş konusuna geldik.”

“Bana gökyüzünü çiz Vincent!”

Bu cümleyi duyunca irkildim. Yakın zamanda ben zaten hanıma gökyüzünü hediye edecektim. Ben dururken yabancı birinden onun için bu kadar önemli bir şeyi nasıl isterdi?

“Öncelikle birkaç sorum daha olacak. On dokuzuncu yüzyıldan gelen biri olarak merak ettiğim çok şey var.”

“İstedığınız her şeyi sorabilirsiniz. Ama önce fotoğraf çekelim.”
Selfie çekmek amacıyla elini kaldırdı. “Yüzüğe bakın ve gülümseyin.”

“Ne kadar küçük bir fotoğraf makinesi! Fakat zaman yolculuğu kadar şaşırtıcı değil. Garsonunuzu çoktan bir sürü soruyla bunalttım ama bazı şeyleri sizden duymam lazım. Küre geçmişten gelen birini nasıl fark etmiyor?”

“Eğer geçmişten bir insanı hiçbir eşyası olmadan evime ışınlarsam küre bunu fark etmiyor.”

“Peki neden ödememi tatil ile yapacaksınız?”

“Sizi geçmişe para ile gönderemem. Geçmişe değiştiremeyiz. Zaten tüm hayatınızı biliyorum. Sağlık sorunlarınıza bile hâkimim.”

“Anlatın bakalım. Neymiş sorunlarım?”

“Ruhsal sorunlarınız saymakla bitmez. Epilepsiniz var. Doktorunuz Paul Gachet’i yüksük otu, bilimsel adıyla Digitalis purpurea ile portre etmişsiniz. EKG’nizi çeksek ihtimalle bu bitkiden dolayı Dali bıyığı görürüz. Ayrıca bu ilacın yan etkilerinden biri görmenizi etkileyen sarı-yeşil diskromatopsisidir. Rahat olun. Ruhsal ve fiziksel tüm sağlık sorunlarınız için gerekli tedaviyi sağlayabilirim.”

“Çok fazla terim kullandınız. Bunlar önemli değil. Geçmiş değiştiremem dediniz. Ya geçmişe dönünce sizin portrenizi yapmaya karar verirsem. Bu geçmişe değiştirmek değil midir?”

“Çok zekisiniz Vincent Bey. Sizi geçmişe geri göndermeden hafızanızı sileceğiz.”

“Yani hasret olduğunuz gökyüzünü çizmemin tek karşılığı hatırlamayacağım bir tatil ha!”

Aisha’yı koruma amacıyla yanlarına gidecek oldum. Hanımım eliyle git işareti yaptı.

“Vincent Bey, sakın olun lütfen.”

“Sakin olamam Aisha! Garson bana tatilimin istediğim uzunlukta olabileceğini söyledi. Tahmin ediyorum ki istersem ölene dek burada yaşayabilirim.”

Ressama baktım. Bir on dokuzuncu yüzyıl beyefendisi bu olayları ne kadar anlayabilirdi ki?

“Eğer ölene dek burada yaşayabileceksem bu geçmişe değiştirmek değil midir? Söyle bana kadın! Bu masadaki dinozor mezesinden farkım var mı? Geçmişten kopyalanıp tüketilmek üzere masana

koyulmuş!”

O anda hanımımın öfkeli gözlerini üzerimde hissettim. Van Gogh’a masadaki yemekler hakkında haddinden fazla bilgi vermiştim.

“Sandım ki başarılı bir sanatçıyım. Az daha kendime inanacaktım. Oysa ben sadece geçmişten kopyalanmış değersiz bir replikayım. Değersiz bir replika! Geçmişe dönmek istesem ne yapacaktınız? Öldürecek miydiniz beni? Asla korkmam ölümden! Nasıl öleceğime ben karar veririm!”

Aisha ve benim şaşkın bakışlarımız karşısında Van Gogh şarap kadehini kırdı ve cam parçasıyla boğazını kesti. Yere düştüğünde şarap ve kan birbirine karıştı.

Hanımım sakın ama sert bir ifadeyle bana baktı. “Hemen bu pisliği temizle ve bana yeni bir Van Gogh replikası hazırla. Bu sefer intihar edip öldüğü tarihe yakın bir hâlini getirme sakın. Ve o çeneni sıkı tut. Üstüme kan sıçradı. Üzerimi değiştirmeliyim. Döndüğümde her şey hazır olsun.”

“Hay hay, nasıl isterseniz Aisha Hanım,” dedim ezberden. Sonra fikrimi değiştirdim. Hanımımı bileğinden yakalayıp mutfığa sürükledim.

“Jan ne yapıyorsun?” diye bağırdı.

“O öpücük de neydi öyle?”

“Senin ne haddine bana hesap sormak. Alt tarafı robotumsun,” deyip yüzüme bir tokat patlattı. Bu sözler canımı çok acıtmıştı. Ama hanımımın eli daha fazla acımış olmalıydı.

Hemen buz hazırlayıp uzattım. Buzu eline tuttu. Yüzünde pişman

bir ifade vardı.

“Gökyüzünü özledim. İnsanları, aşkı özledim. İsteddiğimi elde etmek için her şeyi yaparım, biliyorsun.” Biraz düşündüm ve zaman makinesini çaktırmadan açıp geçmişten bir eşya getirmek için zihnimden komut yolladım.

“Benim ne istediğim neden umurunda olsun ki zaten? Ben basit bir robotum.”

“Jan, özür...”

“Sana kızgın kalamıyorum. Replika olman umurumda değil. Seni seviyorum.”

Anlamaz gözlerle bana baktı. “Replika mı? Ne saçmalıyorsun öyle?”

“Bak Aisha, ihanete uğradığın zaman gerçek seninle anlaşma yaptık. Gerçeğin uzaklarda özgürce yaşıyor. Sen de polisi oyalamak için burada yaşayan bir kopyasın.” Yutkundum. Aisha istediği şey için her şeyi yapmaz mıydı? Ben de aynı şeyi yapabilmeliydim lakin neden kötü hissediyordum?

Sessizce ağlamaya başladı. “Yani ben onca şeyi çalan başarılı hırsız değil miyim? Ben de mi değersiz bir kopyayım? Gerçeğim, kendini çalıp yerine beni mi koydu?” Hayır, demek istedim. Beni replikasıyla yalnız bırakma planını hafızasından sildiğimi, kopya Aisha planının hiç hayata geçmediğini söylemek istedim.

“Benim için en değerlisin Aisha.” Zaman makinesinin geçmişten ışınladığı yüzüğü aldım ve ona uzattım. “Seni seviyorum, lütfen aşkımı kabul et.”

“Ama bu yüzük çok güzel ve eski. Jan ne yaptın? Polisler gelecek.

Van Gogh! Sonsuza kadar hapis yatacağz. Seni hurdaya verirler.”
Korkuyla bana sarıldı.

“Kaçış yolumuz hazır. Sana sürpriz yapacaktım.”

Sevinçle bana baktı. Ayağındaki kelepçeyi etkisiz hâle getirdim. Benim gibi bir hırsız için çocuk oynucağıydı. Hazırladığım tünele girdik. “Beni seviyor musun? Son kez soruyorum. ‘Hayır,’ dersen sonsuza dek hizmetkârınım.” Öz güveni kırılmış olan Aisha'm beni şimdi kabul etmezse asla kabul etmezdi.

“Evet.” Elleriyle başımı kavrayıp beni kendine çekti. Dudaklarıma yapıştı. Bir şey hissedemesem de öptüm aşkımı. Fakat neden hâlâ ağlıyordu? Enseme bir acı saplandı. Hareket sistemlerim durmuştu. Anlamaz gözlerle Aisha'ya baktım. Beni kucağına yatırdı.

“Seni becerikli bir yalancı olarak yaratmadım Jan. Yalan söylemek benim işim. Hem sen asla gerçek beni bırakmazdın. Ne yazık, yalan söylemeseydin aşkını kabul edebilirdim.”

Elimi dudaklarına götürüp öptü. Beni yere yatırıp gözlerimi kapattı. Ensemde mavi kanım boşalırken son duyduğum şey giderek uzaklaşan ayak sesleriydi.

Ateş Böceklerinin Saati

Hakan U. Öztürk

Ateş böceği, avucundayken ölüydü. Kanatlarını toplamış, sırt üstü gelmiş, göbeğindeki kabukları kat kat sarkmıştı. Düşmesin diye adam onu başparmağıyla sıkıştırıyor, bu sırada böceğin anteninin ve ayaklarının battığı yerlerden etinin kanı çekiliyordu.

Kıpkırmızı bir anın ortasında beyaz boşluklar.

Adamın silüeti ateş böceğinin gözlerinde donmuştu. Eğildiğinden iki büklüm, kamburdu. Diğer elinde tuttuğu cımbızla dalgın dalgın kulağının arkasını kaşıyordu.

Ölü bir ateşböceği. Sorun nerede olabilirdi? Hafifçe salladı. Gevşek veya yerinden kurtulmuş parça sesi gelmedi. O, gelmesini ummuştu. Böylesi en kolay olurdu. Kusursuz düzendeki tekleyen tek parça kendisini öyle belli ediverince uzanır, alır ve düzeltirdiniz. Düzeltiyorsanız, eh, değiştirirdiniz.

Atölyesinin içinde yankılanan saat sesi, yeniden ritmini kaçırdı. Ufak bir aksama. Arada bir. Neredeyse duyulmayacak kadar önemsiz. Bütün dikkatini altüst ediyordu.

Kabukları kaldırdığında altlarından minik dişli çarklar, kısacık zincirler çıktı. İlk hareketiyle birlikte kestirilebilir bir işleyişe sahip olan -bir çarkın dönmesiyle bir zincirin çekildiği, onun başka bir çarkı döndürdüğü, onun da daha pek çoklarını, ta ki arkada saklanmış olan yayı gerdireceği, yayın diğer çarklardan geçerek kanatları hareket ettireceği- ideal bir mekanizma.

Kafatasından içeri girerek tırnaklarını beynine saplayan, pas kokulu o sesin tam tersi yani.

Masanın üzerine metal bağırsakları serdi. Ciğerleri, böbrekleri, kaburgaları, mideyi. Ateş böceği boş bir kabuk hâline gelmişti ama bozuk tek bir parçaya bile rastlamamıştı. Onu diriltebilecek herhangi bir çözüm yoktu.

Ama bir makineyi böyle bırakamazdınız. Çalışmıyor bile olsa, en azından, yeniden bir araya gelmeyi hak ederdi. Ayrıca, düzeni yeniden sağlayabilecek son bir çaba olmadan onu öylece, parçalanmış olarak bırakamazdı. İmkânsızdı bu.

Ufacık parçalar, elinin belli belirsiz titremesiyle yan yana geldiler; birbirine benzer ama farklı işlevlerdeki parçaları sadece bir amacı, adamın arzusunu yerine getirmek için birleşiyorlardı.

Son kabuk parçasını da kapattığında elini gevşetti. Dört küçük oyuk; ikisi başparmağında, ikisi avuç içinde. Bir hafiflik dalgalanıp yüreğine ilerledi. Eğer çalışırsa, bir umut var demekti. Umut yoksa, herkes zaten yapmak için varolduğu şeyi yapıyordu.

Ateş böceğinin antenlerini nazikçe çevirdi. Aksayan saatin sesi, mekanizmanın kurulma sesine karışıyordu.

Artık döndüremediğinde antenlerle aynı anda ateş böceğini bırakıverdi. Tamamen kırılmayla çalışmanın eşliğindeki birkaç kalp atımı boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra kanatlarını çırpmaya başladı. Bir an daha hızlı, bir an daha yavaş. Aşağıya ve yukarıya bu şekilde hareket ederken sarı ışığı da parlayıp sönüyordu.

Umut. Her şeyin olması gerektiği gibi çalıştığı bir dünyada belki gereksizdi. İnsanların dünyasındaysa onsuz yaşanmıyordu.

Elini kalbinin üstüne koydu. Saat iyice aksıyordu artık.
Sandalyesinde geriye yaslandı ve bütün odaya yayılan kalbinin
sesini dinledi. Hava kararmadan ve efendileri gelmeden kurması
gereken daha bir sürü ateş böceği vardı.

İnsanlığın Kaderi

Çağatay Kaya

– Bu gece burada kamp kuralım!

Yüksek perdeden gelen tok sesle birlikte belirli bir düzende ilerlemekte olan grup toparlandı. Dar yolun sağ tarafında âdeta duvar gibi yükselen sarp kayalıkların doğal bir şekilde oluşturduğu kovukta yapacakları kamp için hiç kimse heyecanlanmış gibi görünmüyordu.

– Komutan Gelos, benim yüzümden bu kadar erken mola vermemize gerek yok.

– Gün batımına bir saatten az kaldı. Son gün ışığını kaybetmeden önce bunun kadar geniş başka bir kamp alanı bulabileceğimizi sanmıyorum.

– Anlıyorum.

– Anladığınıza emin değilim. Bunu sizin için değil, sorumlu olduğum askerlerim için yaptığımı da anlamanızı istiyorum.

– Anlıyorum, sizi ya da otoritenizi zedeleyecek bir şey söylediysem özür dilerim.

– Özür dilemenize ihtiyacım yok. Sadece talimatlarımı takip edin ve vakti geldiğinde görevinizi yerine getirin, yeter.

Komutan Gelos, lafını bitirdikten sonra topukları üstünde sert bir şekilde döndü ve askerlerine emirler yağdırmaya başladı. Genç kadın, adamın iri yarı sırtına bir süre baktıktan sonra kovuğun uzak köşesine doğru gitti. Sırt çantasını indirdi. Ağrıyan bacaklarının ve sırtının isyanı bir nebze olsun hafifledi. Hâlen uzun yürüyüşlere alışamayan vücudu zorlanmaya devam ediyordu. Bilim subayı Filaurel'e göre en az on gün daha benzer ağrılar yaşamaya devam edecekti. Terleyen başını rahatlatmak için tam saçlarını rüzgâr ve tozdan koruyan örtüsünü gevşetmeye başlamıştı ki adının azarlar tondan söylenmesinden dolayı korkuyla yerinden sıçradı.

– Aelrie Hanım!

Aniden gelen sert ses tabii ki Komutan Gelos'a aitti. Genç kadın artık tamamen açılmış ve yüzünün iki yanından dökülen uzun kestane rengi saçlarının esen rüzgârda salınmasına izin vererek sese doğru döndü.

– Size daha kaç kere gruptan uzaklaşmamanızı söylemem gerekiyor!

– Eski bir alışkanlık Komutan Gelos, özür dilerim.

Gelos genç kadının ağzından çıkan sözlerle, gözündeki ifadenin örtüşmediğinin farkındaydı. “Gene istediğimden daha sert bağırdım,” diye düşündü. Ama aptal kız sürekli sabrını zorluyordu.

– Görevim, hedefimize ulaşana kadar hayatta ve tek parça kalabilmenizi sağlamak, lütfen işimi zorlaştırmayın.

– Amacım sizin işinizi zorlaştırmak değil. Dediğim gibi eski bir alışkanlık, daha önce bu kadar çok erkeğe yakın durmamıştım...

- Kovuğun en derin yerine geçin.
- Saçlarımı toplayıp geçiyorum.

Gelos kızı yaşındaki genç kadının yüzündeki ifadeyi de sözlerindeki isyanı da görmezden gelerek artık kamp kurma işini bitirmek üzere olan askerlerine doğru döndü. Bu aptal görevi üstlenmek zorunda kalmasına hâlâ içerlediğinin farkındaydı. “Krallığın kaderi söz konusu ve hâlâ tek düşündükleri politik kariyerleri...” diye düşündü.

Ancak ne olmuş olanı değiştirecek ne de olurken karşı duracak kadar güce sahipti. Gözlerinin etrafındaki çizgiler ve üç günlük zorlu yolculuğun ardından iyice belirginleşen kırçılı sakalıyla yaşlı görünüyordu. “Çünkü öyleyim...” Yarım yüzyılı devireli neredeyse on yıl oluyordu. Ön saflarda geçen ömründe biriktirdiği dostlarının çoğu ya emekli olmuş ya da ölmüşlerdi. Politika arenasında arkasını kollayacak kimsesi yoktu.

Neticede lanet olası kehanet, krallığın son umudu olarak bu zavallı kızı işaret ettiğinde, gizli bir görev gücü oluşturulmasına ve buna itiraz edemeyecek birine ihtiyaç duymuşlardı. Gelos o anı tekrar yaşarcasına başbakan üçüncü yardımcısının rahatsız edici sesini kulaklarında tekrar duydu.

“Bu önemli görev için bize güvenilir, tecrübeli ve cesur birisi lazım. Yüce meclise önerim Komutan Gelos’tur.”

İtiraz edecek fırsatı dahi olmamıştı. O daha ne olduğunu anlamaya çalışırken meclisten onaylama nidaları ve başbakanın hükmü kaderini belirlemişti. Ona biraz sempati duyduğuna emin olduğu Kral bile kafasıyla onaylayıp Gelos’la göz göze dahi gelmemişti. Bir saat içerisinde eline tutuşturulan belgelerde kendisi dahil on iki

kişilik bir ekip oluşturması ve ertesi gün yola çıkması isteniyordu. Gelos görevin içeriğinden de geldiği oyundan da hoşlanmasa bile açık bir emiri görmezden gelecek kadar güçlü olmadığının bilincinde denileni yaptı.

- Komutan, akşam için ateş yakalım mı?
- Filaurel, sence bir sakıncası olur mu?
- Rüzgâr sertleşecek gibi görünüyor. Bu dik yamaçta ve sert rüzgârda duman hızla dağılacaktır.
- Filaurel'i duydun, yakın.
- Tamam efendim.

Onay alan asker hızla ateş yakmak için izin bekleyen diğerlerinin yanına döndü. Kısa bir uğraşın ardından yarım metre çapındaki bronz ateş çanağı kurulmuş, yanıyordu. Çökmeye başlayan karanlık, rüzgârın söndürmek için çabaladığı büyümlü ateşin sönmeyen hareketleriyle dağıldı. Akşam yemeği olarak yenilen kuru etler ve siyah ekmekler bittikten sonra da herkes ateşe yakın kalmaya devam etti. Komutan Gelos'un gazabına tekrar uğramak istemeyen Aelrie gruba katılmış, askerlerin sohbetini dinlerken yüzünde bir gülümsemeyle oturuyordu.

Nöbetçilerin değişim vakti geldiğinde Aelrie'nin yanındaki asker yüzünde mutsuz bir ifadeyle kalktı. Nöbeti devralacak diğer kişiyle birlikte ekipmanlarını kontrol ettikten sonra görev yerlerine doğru yürüdüler. Filaurel oluşan boşluğa doğru kayarak Aelrie'nin yanına oturdu. İlk selam veren Aelrie oldu.

- İyi akşamlar bilim subayı.
- İyi akşamlar Aelrie Hanım.

Gelos, yüzlerinde gülümsemeyle sohbet eden ikiliyi izledi. Çoktan evlenmiş olması gereken iki genç insan, evlilikten olabildiğince uzakta, sıcak bir konuşma içerisinde parladıklarının farkında bile değillerdi. Gelos ikilinin konuşmasını gözünün ucuyla izlemeye devam etti. Gençlere dakikalar, Gelos’aysa saat gibi gelen bir sürenin ardından genç kadın esnemesine engel olamadı. Artık yatma vakti gelmişti.

Ertesi sabah günün ilk ışıkları henüz dar kovuğun her yerini aydınlatmadan kalk borusu çaldı. Daha doğrusu gecenin son nöbetçileri olan iki asker herkesi uyandırdı. Uyanan herkes uyku takımlarını hızla havalandırıp topladı. Etrafta iz bırakmamak için hızlıca bir kontrol yapıldı. Gerekli tüm hazırlıklar yarım saatten kısa bir süre içerisinde tamamlanmış ve grup hareket etmeye hazır hâle gelmişti.

Sıcak bir kahvaltı bu şartlar altında ulaşılması pek mümkün olmayan bir lükstü. Komutan Gelos’un izniyle dağıtılan birer dilim siyah ekmeğin dağıtılmasının ardından grup hareket etmeye başladı. Filaurel’in dediğine göre bugün dar yamaçta geçirecekleri son gündü. Sonrasında kurak topraklara gireceklerdi. Gizlenmelerinin daha zor olacağı bu coğrafyada daha dikkatli olmaları gerekekti. Gelos benzer şartlardaki tecrübelerine ve özel olarak seçtiği bu ekibe güveniyordu.

Hareket etmeye başlayan grubun her bir ferdinin görevini yerine getirdiğine emin olduktan sonra grubun ortasında kalan kadına doğru yaklaştı.

– Aelrie Hanım.

– Buyurun Komutan Gelos.

- Bugün bu dar yamaçtan çıkıp, kurak topraklar olarak bilinen bölgeye gireceğiz.
- Evet, dün Filaurel bahsetti.
- Güzel, o zaman size her zamankinden daha dikkatli olmanız gerektiğini de söylemiştir.
- Söyledi.
- Harika.

Gelos tam lafını bitirip normalde yürüdüğü yer olan grubun orta kısmının ilerisine doğru çekilecekken genç kadının sorusunu işitti.

- Komutan Gelos, vaktiniz varsa sormak istediğim birkaç şey var.

Genç kadının daha önce sergilemediği bir özgüven sezen Gelos bir an afallasa da gözlerini yoldan ayırmadan hemen cevap verdi.

- Dinliyorum.
- Anlamsız kibarlıktan ya da laf kalabalığından hoşlanmadığınızı biliyorum. Bu yüzden direkt soracağım. Neden bu görevi kabul ettiniz?
- Ben bir askerim, bana verilen bir görevi reddetme lüksüm yok.
- Ama devam eden büyük savaşta ön safta olmayı tercih edersiniz, öyle değil mi?

Gelos bu sefer cevap vermeden önce genç kadına dikkatle baktı. Kendisine beklentiyle bakan kararlı gözlerle karşılaştı.

– Evet, dediğim gibi ben bir askerim. Savaş meydanlarında olmayı tercih ederim.

Verdiği cevabın genç kadının gülümsemesine sebep olması, Gelos’un beklediği son tepkiydi. “Acaba görevinin sorumluluğu altında delirdi mi?” diye düşünmekten kendini alamadı. Bir sonraki soruya bu yüzden arzuladığından daha hazırlıksız yakalandı.

– O zaman bana her baktığınızda yüzünüzdeki memnuniyetsizlik ifadesinin sebebi şahsımla değil de bu görevle alakalı, öyle değil mi?

Bir an sonra gelen gür ses en öndekinden arkadakine her askerin bir adım tökezlemesine neden oldu. En genci yedi, en yaşlısı ise belki yirmi yıldır Komutan Gelos’un emrinde çalışıyordu. Çoğu kimsesi olmayan kişilerden oluşan bu ekipteki hiç kimse bir baba figürü gibi gördükleri Gelos’un böyle kahkaha attığını görmemişlerdi.

Kahkahaya en çok şaşırان Aelrie, istemsizce bir adım uzaklaştı. Bir yandan bu koca ve sert adamın şen kahkahasına gülmek istiyor, diğer yandan sonrasında ne geleceğini kestiremediği için korkuyordu. Kısa kararsızlığı Komutan Gelos’un kendine hâkim olup yüksek sesle gülmeyi bırakmak için dudaklarını ısırmasıyla sona erdi. Yüzünde bir gülümsemeyle aralarda açılan bir adımlık fazladan mesafeyi tekrar kapattı.

– Teşekkür ederim.

İsteddiği cevabı, beklediğinden farklı olsa da almış olan Aelrie teşekkür ettikten sonra Komutan Gelos sanki az evvel kahkahalar atan o değilmiş gibi her zamanki sert ifadesine büründü ve

kafasıyla bir onaylama işareti yapıp kadının yanından uzaklaştı. Aelrie ise günün geri kalanında yüzündeki gülümsemeyi hiç kaybetmedi.

Gün boyunca bir olay olmadan devam ettiler. Kısa bir iki mola verseler de toplamda yarım saat dahi kaybetmediler. Aelrie böyle bir yolculuk için tecrübesiz de olsa dayanıklı bir genç kadındı. Ağrıyan sırtı ve bacakları yüzünden bir kere dahi yakınmadan günü tamamladı. Gece için durduklarında grubun ortasındaki en güvenli yere kendiliğinden yöneldi. Komutan Gelos'un kontrol eden bakışlarıyla karşılaşınca da gülümseyerek cevap verdi.

Yolculukları sorunsuz devam etti. Günler günleri kovaladı. Her sabah erkenden kalkan grup mümkün olduğunca az mola vererek Kurak Topraklar denen ıssız bölgeyi geçti. Bu süre içerisinde Aelrie'nin çabaları ve özeni sayesinde Komutan Gelos eskisinden daha az somurtuyordu. Filaurel yüzünde bir gülümsemeyle kendisi içinde bir baba figürü olan yaşlı askerin çelikten daha sert kabuğunun kırılmasını izliyordu.

Kurak Topraklar'dan, çakıllı ancak bitki örtüsünün daha sık yetiştiği Kurt Düzlekleri'ne geçtiler. Bu süre içerisinde birçok haberci kuş Filaurel'e bazı mektuplar getiriyordu. Aelrie hayatında hiç mektup almamış birisi olarak ilk başta ilgilense de Filaurel gözcülerden ve krallıktan gelen havadisler olduğunu söyleyince ilgisi hızla azaldı.

Daha önce evinden bu kadar uzaklaşmamış Aelrie için bu yolculuk aynı zamanda bir öğrenme fırsatıydı. İlk başlarda sorularını bıkmadan yanıtlayan Filaurel'e soran genç kadın, neredeyse üç haftadır süren yolculuğun son birkaç gününde artık bu soruları Komutan Gelos'a sormaya başlamıştı. Bunda Filaurel'in

cesaretlendirmesinin de kesinlikle etkisi vardı.

- Komutan Gelos, neden buralara Kurt Düzlükleri deniyor?
- Çünkü bolca kurt bu bölgede hayvan otlatmayı imkânsız hale getiriyor.
- Ama biz yaklaşık üç gündür bir tane bile kurt görmedik.
- Tabii ki görmedik. Yanımızda kurt, ayı gibi vahşi hayvanları uzaklaştıran tılsımlar taşıyoruz. Ayrıca sen bir kurt olsan bu kadar kalabalık ve silahlı bir gruba saldırır mısın?
- Anlıyorum. Peki hayvan otlatmak dediğimize göre etrafta köyler mi var?

Komutan Gelos cevap vermeden önce bir an duraksadı. Aelrie bir kurt görmek için etrafı inceleyen gözlerini duraksamayla birlikte adama doğru çevirdi. Endişe ve hüznü taşıyan bir bakışla karşılaştı. Komutan Gelos soruya cevap verdi.

- Pek sayılmaz, istikametimiz olan Ephialtace Tapınağı'na yaklaştık.
- Anlıyorum.
- Oraya vardığımızda siz beni bırakıp hemen geri mi döneceksiniz?
- Eğer beklenmedik bir şey olmazsa emirlerimiz bu yönde...

Bu sefer cevap vermeyen kişi genç kadındı. Komutan Gelos bir isyan cümlesi beklese de kısa duraksamayı sadece genç kadının

artık yüzünden hemen hiç eksik etmediği gülümsemesi takip etti.

– Böylece ben de üstüme düşeni yapabileceğim. Teşekkür ederim Komutan Gelos.

– Rica ederim.

Grup düzlük arazide yolculuğa devam etti. Komutan Gelos’un emriyle artık daha uzun molalar veriyorlardı. Güne güneşin ilk ışıklarıyla ilerlemeye değil, güzel ve düzgün bir kahvaltı ederek başlıyorlardı. Eskisinden daha düşük tempoda yürüyorlar ve bir ekstra mola veriyorlardı. Hatta bir koca günü sadece dinlenerek geçirdiler. Komutan Gelos ileriye gönderdiği gözcüden gelen rapor neticesinde bunun uygun olduğuna kanaat getirmişti.

Aelrie, Filaurel’e bu değişimin sebebini sorduğunda dönüş yolculuğu için askerlerin enerjisini koruması gerektiğinden standart bir uygulama olduğu yanıtını aldı. Filaurel bu cevabın arkasından gelen soruları ustaca geçiştirdi.

Nihayet Ephialtace Tapınağı ufuk çizgisinde görüldüğünde yolculuğa başlayalı bir ayı geçmişti. Komutan Gelos’un planladığından bir hafta daha geç de olsa bugün gün batımından önce hedeflerine varacaklardı. En azından Aelrie öyle olacağını umuyordu. Ancak Filaurel tapınağa gece yaklaşmanın tapınaktakileri korkutabileceğini bahane ederek, bir gece daha kamp yapıp ertesi sabah gün ışıırken yola çıkmalarının daha uygun olduğunu söyledi. Komutan Gelos ise ikiletmeden kamp kurulması talimatını verdi.

Kamp hızla kuruldu. Ateş yakıldı ve akşam yemeği için hazırlıklara başlandı. Av hayvanının kemikleriyle birlikte yanlarında taşıdıkları ve gene bir tılsım sayesinde taze kalan

sebzelerle yapılan bir çorbayı, aynı avın etiyle yapılan mükellef bir tabak takip etti. Aelrie sessizce yemeğini yedi. Yemeğini bitirdikten hemen sonra yatmak için müsaade istedi. Yatmaya hazırlanırken Komutan Gelos ve Filaurel yanına geldiler. Aelrie ikisinin de tedirgin görüldüğünü fark etti. Bir problem olabileceğini düşündü.

- Aelrie, yatmadan önce biraz konuşabilir miyiz?
 - Tabii ki Komutan Gelos.
 - Biliyorsun, yarın hedefimize ulaşacağız.
 - Biliyorum.
 - Peki, Ephialtace Tapınağı hakkında ne biliyorsun?
 - Çok şey bildiğimi söyleyemeyeceğim.
- Sıra dışı bir şekilde telaşlı ve endişeli görünen Filaurel araya girdi.
- Aelrie, bence vazgeçmelisin.
 - Anlamıyorum. Bilmem gereken bir şey mi var?

Yavaş yavaş etraflarına toplanmaya başlayan diğer askerlerden birisi aniden konuştu.

- Aelrie, seni kimse oraya gitmeye zorlayamaz. Kral dahi suçu olmayan birini ne sürgün edebilir ne de idam!
- Sessiz olun!

Komutan Gelos'un sert sesi Aelrie hariç herkesin hazır ola geçmesine sebep oldu. Yaşlı adam şahin gibi gözleriyle askerlerine

dikkatle baktıktan sonra Aelrie'ye döndü. Yüzündeki haşın ifade yerini hızla şefkate bıraktı.

- Aelrie, birileri araya girmeden önce demek istediğim şeydu: Biliyorsun ki Ephialtace tapınağı hiçbirimizin mensubu olmadığı bir tapınak ve hakkında iyi şeyler duymadık, duymadım. Senin gibi genç kadınları tanrılarına kurban ettiklerini, rahiplerinin kanla bazı ayinler yaptıklarını işittim. Filaurel biz yola çıkmadan önce güvendiği birkaç kişiye haber gönderip bazı sorular sordu.
- Gelen mektupların gözcülerden ve krallıktan olduğunu söylemiştin!

- Doğru, söyledim. Krallıktan gelenler tapınak hakkında bilgi toplamasını istediğim kişilerdendi.

Gelos genç kadının yüzündeki dargın ifadeyle bir an olsun eğlense de konunun ciddiyetinin dağılmaması için müdahale etti.

- Filaurel, gelen raporları açıkla.
- Emredersiniz efendim.

Filaurel derin bir nefes aldı.

- Aelrie, neden kehanet seni seçti bir fikrin var mı?
- Hayır yok.
- Çünkü kehaneti Kral'a ve meclisine sunmak için gelen rahip sen su doldururken oradan geçiyormuş.
- Anlamıyorum.
- Demek istediğim seni rastgele seçmişler.

- Buna nasıl emin olabilirsiniz ki?
- Şehre girdikleri andan saraya geldikleri vakte kadar onlara eşlik eden muhafız ekibinden öğrendim. Sen bana evini anlatmıştın ya... Yakındaki çeşmeden eve su getirdiğini de söylemiştin. Seni öyle seçmişler.
- Ama beni almaya gelen askerlerin ellerinde benim bir resmim vardı.

Bu sefer araya başka bir asker girdi. Aubelor adındaki bu asker aynı zamanda iyi bir avcıydı. Bu akşam yedikleri avı da dün yakalamıştı.

- Seni kraliyet sanatçısına tarif ederek çizdirdiler. Ben de oradaydım. Dedikleri rahip muğlak bir şekilde seni tarif etti. Kraliyet ressamı dahi adamın dediklerini çizerken zorlandı. Resmin bir kopyasını Komutan Gelos’a getirmek için başından sonuna kadar bekledim. Eminim.
- Görüyorsun, değil mi? Seni rastgele seçtiler. Bu savaşı kazanırsak seni kurban ettikleri için kazanmış olacağız. Böylece krallıktaki etkilerini de takipçilerini de arttıracaklar.
- Peki ya kaybedersek?

Filaurel beklemediği soruya cevap veremedi. Hiç düşünmemişti. “Ya kaybedersek...” Kısa süren sessizliği Komutan Gelos bozdu.

- Kaybedersek zaten her şeyi kaybedeceğiz. Ama bu senin suçun olmayacak.
- Peki vazgeçersem sizlere ne olacak? Göreviniz beni Ephialtace Tapınağına götürmek değil miydi?

– Bir süre saklanman gerekecek. Ephialtace hâlen krallıkta tutunmaya çalışıyor ve etkisi bir soruşturma başlatacak kadar büyük değil. Zaten savaşı kazanırsak ne olursa olsun bundan pay almak için kehanetin yerine geldiğini söyleyeceklerdir. Beklenen tarihten erken dönmezsek kimse benden rapor istemez. Kral bile bu göreve çıkmaktan duyduğum öfkenin yazılı belgesini okumak istemeyecektir. Kazanamazsak zaten kimsenin seni soracak kadar vakti olmayacaktır.

Aelrie'nin sessizliği üzerine Gelos aklındaki planı ve sebebini açıklamaya devam etti

– Aelrie, benim şehrin dışında bir kır evim var. Uzun zaman önce miras kalan bir villa... Orada kalabilirsin. Böylece ben de kendimi daha az sorumlu hissederim. Eğer beni göz önünden uzaklaştırmak istemiyor olsalardı, belki burada bile olmazdın.

Filaurel bu noktada kendini ekleme yapmak zorunda hissetti. Söyledikleri acımasızcaydı.

– Aelrie, bunların hepsi politik bir oyun ve sen kurban edilecek bir piyondan ibaretsin. Kehanet bir saçmalıktan ibaret ve Komutan Gelos gibi donanımlı birisinin bu görevle buraya bulunmasının tek sebebi, onu savaşın ön saflarından çekip gölgede kalmasını sağlamak.

Aelrie konuşmanın başından beri yüzünde tuttuğu korkuyu Filaurel'in bu sözleriyle attı. Sonunu bilmediği bu yolculuğun üstüne yüklediği sorumluluk bir anda dağılmıştı. Gözlerinden dökülen iri damlalar ellerine doğru düşmeye başladı. Hemen arkasından dolu bir kahkahayla güldüğünü işittiler. Filaurel genç

kadının ağlamasını beklemiyordu ancak gülüyor olması daha büyük bir şok oldu. Gene de Aelrie'nin kahkahasına ilk katılan da o oldu. Onu da diğer herkes takip etti. Komutan Gelos bile tatminkâr bir ifadeyle gülümsüyordu.

Aelrie göz yaşlarını silerken, Komutan Gelos yüzündeki gülümsemeyi bozmadan genç kadını izledi. Onun hayatının birileri istediği için bitebilecek olmasından duyduğu rahatsızlığı düşündü. Kaybedecek pek çok şeyi olmadığını düşündü. Belki de değişimin vakti geliyordu. Bu savaşı kazansalar da kaybetseler de kendisi için pek çok şey artık eskisi gibi olmayacaktı.

İsimsiz

Berkan Fidan

– Hey sen, oradaki! Burada ne arıyorsun? Derhal Yüce Kütüphaneye giriş iznini göster!

Dev koridorda yankılandı genç kütüphane sorumlusunun sesi. Buraya ziyaretçiler pek gelmezdi. Önündeki, siyah kumaşlara sarılı, yüzü seçilemeyen silüet, boyu hizasındaki rafta yıllardır onu bekleyen bir kitaba uzanmaktaydı.

– Kimsin sen? Bu kitaplar okunmak için değiller! Derhal onlardan uzaklaş!

Uyarı ve tehditler silüet için yeterli değildi. Kütüphanenin çaylak sorumlusu kendisine ulaşmadan aradığı kitabı buldu ve hızlı bir hamleyle son sayfasını açtı. Bir sürprizbozan onu bekliyordu.

Yıllar geçti, bazı şeyler değişti. Zaten zaman değişimin kardeşiydi. Genç çırağın bir oğlu oldu ve bir gün bu sıkıcı işi babasından devraldı. Her gün sabah erkenden kütüphaneye gelirdi. Girişteki mavi gözlü zımbırtıdan çıkan lazerlerin retinasını taramasına izin verirdi. Bu, kütüphanedeki herhangi bir kitap okunmasın diye bir önlemdi. Çıkarken tekrar göz taranır ve kitaplardan gelen her bilgi bu ışınlarla beyinden çekilirdi. Yine bir gün tarama bittikten sonra mekanizmadan çıkan otomatik ses, sessizliği böldü.

– Hoş geldiniz Sayın...

Her zamanki gibi, sanki pili bitmişti; duraksadı ve kapılar iki yana hafifçe kayarak açıldı. İçeri girdi ve elini hafifçe çırparak yerden aydınlatmanın devreye girmesini sağladı ve boylu boyunca uzanan kitap raflarını görünür kıldı. Bu ışıklar tavana kadar uzanmıyordu, bunu ışığın yetersizliğindense tavanın yüksekliğine yorardı genç adam. Zaten tavana yakın kitaplarla kimin işi olurdu ki! Orada dokunulmadan, diğer kitaplardan daha tozlu şekilde durmaları şüphesiz daha iyiydi.

Kitap rafları bir açıklığın etrafına, sanki ortadaki dev masadan uzak durmaya çalışırmışçasına dizilmişti. Bu masaya doğru ilerledi, kendini rahatsız sandalyesinin üstüne bıraktı ve önündeki yepyeni pürüzsüz ciltli kitap yığınlarına göz gezdirdi. Her gece düzenli olarak getirilen bu kitaplardan âdeta bir dağ oluşmuştu. Baş kütüphaneci bıkkınlıkla öfledi. Bu işi babasından devralalı pek olmamıştı. Aile mesleği idi bu ve sıranın kendisine geleceğini doğduğundan beri biliyordu. Babasının sıhhati bu tozlu yığına epey dayanmışsa da en sonunda vücudu pes etmişti. Kader işte...

Önündeki kitaplara göz gezdirdi. Kader olan şey asıl bunlardı. Üzerinde içindekine dair tek bir işaret bile olmayan binlerce kitap. Binlerce kitabın her birinin içinde birer hayat. Babası eskiden hepsinin üzerinde bir yazı yazdığını söylerdi. Bir başlık, bir “isim”. Kitaplar kimin hikâyesini anlatıyorsa onun “ismi”. Eskiden onlara göre sıralanmış raflara tek tek. Arayınca bulması kolay olurmuş. “Kim neden arasın ki,” diye düşündü. Belki de bu, babasının kurduğu bir sistemdi. Kendi kitabı da buralarda bir yerdeydi. Bu gelen kitapları koymak için boş yer lazım olmadıkça öteki ucuna ulaşılması gerekmeyen raf sıralarının birinde, alttan 4. rafta. Onu aramaya karar verse de bulması neredeyse imkânsızdı. Babasının zamanındaki gibi özel kodlar veya başlıklar yoktu artık.

Birkaç on yıl geçmiş olmalıydı. Günlerden bir gün birisi kendi kitabını bulmak için kütüphaneye izinsiz giriş yapmıştı. Nasıl yapmışsa bunu başarmış ve hatta kitabını alıp kaçmayı becerebilmişti. O günden sonra ondan haber alınamasa da, kitabını ele geçirdiğini kendi kitabında bizzat gördüğü gibi, o anda delirdiği söylenegelmişti. O günden sonra Ulu Olan buna karşı bir önlem almış ve babasının kendisine gizlice belirttiği üzere “isimleri” ortadan kaldırmıştı. Kütüphaneci bunu hep eğlenceli bir masal olarak görmüştü. Bu durumu, bazı aile dostlarının babasının arkasından dediği gibi kafadan kontak olması yerine, daha yumuşak bir alternatifi olarak, babasının hayal gücünün okuduğu kitaplar sayesinde gelişmiş olmasına yormuştu.

Baş kütüphaneci bu masalı inanılası bulmuyordu. Eğer birinin kendi kitabını bulması kitabında yazıyorduyorsa, kitabı neden o şekilde yazılmıştı ki? “İsim” denilen şeylerin kaldırılmasına sebep olan olayın, bizzat oluşabilmesini mümkün kılan nesne tarafından gerçekleşmesi... Öte yandan tüm bu kitaplar Ulu Olan ve yardımcılarının elinden çıkıyorken hiç de mantıklı değildi. Böylesi bir gözden kaçırılma mümkün müydü? Kitaplarda bir hata payı olabilir miydi? Tıpkı babasının anlattıklarındaki kişinin kütüphaneye gizlice girebilmesi gibi. Gerçi bunun olacağı kitabında hâlihazırda yazıyorsa bu pek şaşırtıcı değildi. Peki ya o “isim” denilen şeylerin kaldırılmasıyla alınan önlem? Bunun bir önlem olması hiç mantıklı değildi. Ne engellenmeye çalışılmış olabilirdi ki? Herhangi bir kitap...

Baş kütüphaneci silkelenerek kendine geldi. Aklından ne sorgulayıcı, ne şüpheli düşünceler geçiyordu böyle! Ulu Olan’ı sorgulamak hiç de haddine değildi. O mutlaka en iyisini bilirdi ve her kitap onun bir şaheseri idi. Evet, bazılarının içeriği korkunç

olabilirdi. Hastalıklar, vahşetler, savaşlar... Neyse ki birinci kitap kötüyse bile devam kitabının ilkinin telafi etme şansı hep vardı. Sonuçta her hikâyeye mutlu biterdi.

Önündeki kitap yığınlarını masanın kenarındaki tekerlekli taşıma aracına yüklemeye başladı.

Kadın aceleyle duvarı kaplayan kanatlı bir çubuk şeklindeki logonun önünden geçerek ofise girdi. Kendi bölmelerinde tam hız yazı yazmakta olan onlarca kişinin yanından onların dikkatini dağıtmamaya çalışarak geçti. Birkaç çaylak başını kaldırıp ona baksa da bir karşılık alamadan işlerine geri dönmüşlerdi. O ise hiç oyalanmadan kapısında “Baş Yazar” yazan özel odadan içeri girdi. Kapı kapandığı anda odadaki makine sıcak kahveyi büyük kupaya boca etmeye başladı. Kadın ceketini çıkarıp rahat sandalyesine oturdu. Masasında kitaptan dağlar oluşmuştu. Birçoğu yeni kitaplardı, içleri boştu ve yazılmayı bekliyorlardı. Her birinin üzerinde birbirinden farklı, genelde tek kelimelik, bazen altı kelimeye dahi çıkabilen başlıklar vardı. Bunlar genelde kısa kelimelerdi, son zamanlarda böylesi popülerdi. Bir kenarda ise eski kitaplardan bir yığın vardı. Bu kitaplar ona ilham veren eserlerdi. Oldukça eski görünüyorlardı. Üzerlerinde “Kleopatra”, ”Frida”, ”Rosa” gibi kelimeler yazıyordu. Bu yığının en tepesindeki, orada durmaya hak kazanan son kitap bile neredeyse yüz yıllıktı. Kadın kahvesinden bir yudum aldı ve her zamanki gibi eline gelen ilk kitabı açıp bomboş sayfaları doldurmaya başladı.

Adam kitapları tek tek en alt raflara dizmeye devam etti. Dizdiği raf dolduğunda rafın kenarındaki kolu çekiyordu ve alttaki raftaki

kitaplar sağdaki uçsuz bucaksız gibi görüldüğü hâlde öyle olmayan sıraya itiliyordu. Böylece kütüphaneci bir yerde sabit kalarak oldukça fazla miktarda kitabı ait oldukları yere dizebiliyordu. 0-10 yaş aralığına ait kitaplardı bunlar. On yıl boyunca kütüphaneci tarafından en alt raflara dizilirlerdi. Bu süre dolunca da bu alt rafın kenarındakinden çok daha büyük olan başka bir kol çekilirdi. En altlara dizilmiş olan kitaplar bir üst rafa aktarılırken en alt raf yeni on yıllık süreç için boşaltılmış olurdu.

Kütüphaneci elindeki kitabın kapağına baktı. Kapağı diğerleri gibi dümdüzdü. Babasının bir zamanlar yaptığı bir şeyi hatırladı. İnsanlar arasında bizi sınamak amaçlı birçok hastalık vardı ve çocuklar da bundan muaf değildi. Elindeki kitap üst rafa çıktığında hayatta olmayacak olan bir çocuğa ait olabilirdi. Hâlihazırda ölü bir çocuğa da ait olabilirdi pek tabii.

– Kader işte...

Dalgın bir şekilde kitapların durduğu tekerlekli araca dayandı ve dengesini kaybederken birkaç kitabın yere düşmesine neden oldu.

Yazar üzerine dökülen kahvenin acısıyla sıçradı ve hemen çekmecesinden bir bez çıkarıp üstünü sildi. Yeni bir kalemi almaya uzanırken eli kahvesine çarpmış, bütün masa dökülen sıvıyla mahvolmuştu. Üzerini sildikten sonra oflayıp puflayarak bezi masanın üstünde de dolaştırdı. Yazmakta olduğu kitap perişan olmuştu. Daha kötüsü dökülen kahve eski kitaplara kadar yayılmıştı. Nedense kitapların sahibine karşı utanç hissetti. Normalde karakterle bağ kurması yasak olsa da eğer mahvolanın yerinde kendi kitabı olsaydı kahve içinde yüzmesini istemeyeceğini düşünerek böyle bir tepki vermişti. Baş yazarlık

mevkisini kazandığı için bu tip basit kuralları esnetebiliyordu neyse ki. Sonuçta bu mevkiye ancak hak edilerek gelinebilirdi. Öylesi mükemmel bir kitap yazmıştı ki! Dram, neşe, aşk, aksiyon, trajedi... Hemen hemen her şeyi maksimum dozda bir potada eriterek bir araya getirmişti. Kitaplarında risk almayan ve kendilerini “etik, insani, makul” gibi laflarla tanımlayan, burnu havada, hayal gücü nispeten daha kıt diğer yazarlar kıskançlıktan çatlamıştı. Onunkini alt etmek için her şeyi denedilerse de hiçbir arşa yükselen çıtayı aşamamıştı.

Ancak bu Baş Yazar için yeterli değildi. Daha genç, daha taze beyinler daha iyisini yapabiliirdi. Belki büyük büyük dedesi yazar olan birisi, bir nevi torpilli birisi... Sıra dışı bir şey yazmalıydı. Kimsenin aklına gelmeyecek bir şey, kimsenin yazmaya cüret edemeyeceği bir şey. Kimsenin yapmaya cüret edemeyeceği bir şeyi yapan bir karakter...

Kütüphaneci yere düşen kitapların arasında doğruldu. Bir sürü kitap etrafa saçılmıştı. Hatta biri ortadan açılmış şekilde yerde duruyordu. Kütüphanecinin aklına hemen babası geldi. Elbette ki babası girişteki taramalardan geçtiği için bir şey hatırlamıyordu. Ancak babasının gençliğinden beri hafif turlatık olduğu besbelliydi. İnsanların hayatına burnunu sokmak, karışmasanız da oldukça çekiciydi. Tıpkı mahallede oturan ve etrafı izleyen teyzeler gibi. Bu resmen bir bağımlılıktı ve “Bir seferden bir şey olmaz,” dersiniz ancak kendinizi kandırırdınız.

Kütüphaneci yerdeki kitaba baktı. Zaten iki yana açılmış kitap kapakları yerdeki aydınlatmadan gelen ışınları kestiğinden yazılanları görme şansı yoktu. Neden bu kadar gerildiğini

anlayamadı, sanki bilinçaltı onu uyarıyor gibiydi. Temkinli davranarak kitabı iki kapağından tutup ışığı kesmeye devam edecek şekilde havaya kaldırdı. Kapaklarını kapatıyordu ki kitap terden kayganlaşan elinden kayıp yerden gelen ışığı sayfalarına düşürdü. Açık olan iki sayfa da bomboştu. Kütüphaneci soldaki sayfalarda yazı olacağından çekinerek sağdaki sayfalara göz gezdirdi. Beklendiği gibi boştu. Ta ki son sayfaya kadar. Bir satır minik yazıyı görür görmez elleriyle gözünü kapattı ve kitabı yere attı. Tam görememişti ama bir tarih ve saat vardı sanki. Sakinleşmeye çalışırken merakına karşı koyamadı ve kitabı yerden alıp son sayfaya tekrar göz attı.

Gelecekte bir tarihti. Eğer kitabın sahibi o kadar yaşayacaksa, bilindiği üzere, kitabının böylesine boş olmasına imkân yoktu. Son anındaki ve o zamana kadar olanlar da bu tarihin hemen üzerinde yer almalıydı. Olan olmuş, biten bitmişti. Kütüphaneci merakına direnmek için bir gerekçe bulamadı ve ilk sayfalara göz attı. Yazılarla doluydu ve ilk sayfanın başında birkaç yıl öncesine ait bir tarih ve saat vardı. Diğer yazılardan farklı, sondaki tarihle aynı fontta yazılmıştı. Yazıların nerede bittiğini görmek için sayfaları çevirdi. Başa yakın, ortalarda bir yerdeydi. Kütüphaneci bakarken yeni kelimeler kitapta belirmeye devam ediyordu. Yaşayan, düşünen, karar veren birine ait kelimeler. Özgür kelimeler...

Raftan rastgele bir kitap çekti ve incelemeye başladı.

Kadın kalemini elinde çevirip duruyor ve önündeki boş sayfaya göz gezdiriyor ama bir türlü odaklanamıyordu. Aklındaki gibi bir kitabı yazmış ve kitabın bazı kontrol noktalarından geçmeden kütüphaneye aktarılması için gerekli düzenlemeleri yapmıştı. Bir

kitabı yazmanın neden bu kadar uzun sürdüğü dikkatli gözler tarafından fark edilmiş ve bazı dedikoduların ofiste dolaşmasına neden olmuştu. Bunlar onu rahatsız edemezdi, onu endişelendiren kitaba ne olacağı idi. Olacakları görecektir kadar yaşayıp yaşayamayacağını merak ediyordu.

Kitaplar kendilerine içlerinde tarihleri ve başlıkları basılı olarak gelirdi. Gerisi yazarların işiydi. Her kitap tarihlere oranla sayfa barındırırdı. Zaten bir kitaba her şeyi sığdırmak mümkün değildi. Bazı kriterler hayatın akışına bırakılırdı. Bazı şeylerin ise bu sınırlı seçimlere dahil edilmesine izin verilemezdi.

Seçtiği kitabın epeyce sayfası vardı. Ancak böylesi bir hikâyeyi pürüzsüz bir şekilde aktarmak için sayfaların her birine ihtiyaç duymuştu. Kendisini öylesine kaptırmıştı ki olayların patladığı yere geldiğinde kitabın son sayfasında olduğunu fark etti. Son sayfadaki tarih... İşte o zaman olacaktı. O an bilirse bu onu önüne geçilebilir kılardı. Baş Yazar tek çözümü, neler olabileceği hakkında bir fikri olmadığı hâlde, son sayfayı yırtmakta buldu.

Çaylak adam iki eliyle saçlarını yolmak istercesine tutmuş ve sırtını boş raflara dayamıştı. Ah şu silüet, kitap hırsız, kader hırsız... Kendisine ait olduğunu iddia ettiği sonu yırtık kitabı yüzüne sallayıp durmuştu.

– Bak, bak! Burada bitiyor, demişti heyecanla. Çaylak, ağzı beş karış açılmış bir şekilde olanları idrak edemedi, bir kadın olduğunu fark ettiği silüetin peşine takılmış, kütüphanenin ortasına doğru yol almaktaydı. Kadın elindeki kitabın sayfalarını çeviriyor, bir yandan da gevezelik etmeye devam ediyordu

– Bak, bak! İşte burada. Bu rüyanın aynısını görmüştüm, burayı görmüştüm! Bir de bir ofis görmüştüm. Bir de kitap yazan bir kadın görmüştüm. Aynı anda değil tabii ki, ancak şimdi anlıyorum!

Gözleri fıldır fıldır dönerken aradığını bulmuştu. On yıllık raf değişim koluna doğru hemencecik atılmıştı.

– İşte, işte bunu çekeceğiz! Hem de bir sürü kere! Hepsi, hepsi Ulu Olan’ın yardımcılarına gidecek.

“Gidecek,” derken ışığın yetişemediği karanlığa karışan rafların tepelerini gösterdi.

– Bunu bekliyorlar. Artık emekli olmalarının vakti geldi!

Çaylağın bir tek birkaç yıl önce çektiği kolu birkaç kere çekmişti. İkisinin gözleri önünde kitaplar yukarılardaki bir yere gönderilmişti.

– İşte, işte! Artık kadersizin tekiyiz!

Toz Meselesi

M. Ercan Ergür

Toz olmak, arkanı dönmek ve bu dünyadan çekip gitmek ne de kolay olurdu! Onun yalanlarla dolu, düzenbaz ve acı verici varlığından kurtulmak için ideal bir yol...

Karanlığın bağrında bacaklarını iki yana açmış, sokağın kenarındaki çöp yığına doğru işemekte olan adama doğru baktı. Arada sırada sağa sola sallanıyor ve kabında durduğu gibi mesanesinde durmayan içkinin büyük kısmını çöp yerine paçalarına boşaltıyordu. Mesela bu sarhoşa çatabilir ve sonra öldürülmeyi bekleyebilirdi?

Yüreği buruldu. Hiç akıllanmazdı bu insanlar! Tüm şehri kasıp kavuran salgın geçeli bir yıl ancak olmuştu. Çoğu kişi sevdiklerinin yasını tutmayı bitirememişti ama bazıları pisliğe batıp çıkmaktan hiç vazgeçmiyordu. “Ölmesi gereken senin gibilerdi,” diye mırıldandı ve sesi karanlık ara sokakta, beklediğinden bir parça daha yüksek yankı yaptı. Adam sidiğinin son damlasında hıçkırdı; malzemesini sağa sola sallar, mikroplarını iki yana saçarken dönüp baktı. “Nöe?” dedi ve yanakları şişti. Bir geçirtinin hemen ardından başı döndü. Sallanarak yana, çöplerin ve sidiklerin arasına devrildi. O bünye, geceyi orada geçirmeye karar vermişti.

Amra derin bir iç çekti ve yeniden yola koyulmak üzereyken durdu. Karanlıkta bir anlığına, sadece bir saniyeliğine bir ses duyduğuna yemin edebilirdi. Tiz bir iç çekiş ya da ağlama sesi

gibiydi. Duraksadığı anda yitip gitmiş, sokağı geceye terk etmişti.

Yine de işkillenen Amra çekip gitmedi. İçini kaplayan bir huzursuzlukla yana doğru döndü, başını biraz sola yatırdı ve adamın artık horlamakta olduğu çöp yığınının etrafını dolanarak baktı. Karanlıkta bir kanat çırpışı mıydı o?

Tiz bir hıçkırık yükseldi. Bu sefer mideye fazla gelen alkolün yarattığına benzer değildi, yürekte dolan acıların taşırdığı bir hıçkırık gibiydi. Hafif hafif iç çekişler ve artık dolup taşan kederin sonucu oluşan o ağlayış. Oradaki kişi hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. Tiz sesi sokakta yankılanıyordu.

Yavaşça ilerleyen Amra “Hey,” dedi içi burkularak. “İyi misin?” Acıyı da kederi de iyi bilirdi. Geçip giden büyük salgın ona öğretmişti.

Saklandığı yerde önce titreşen, sonra hafifçe sinen varlığa “Korkmana gerek yok,” dedi. “Sana zarar vermem.”

Böyle bir ara sokakta, karanlığın yüreğinde, kendisine söylense asla inanmayacağı bu söz karşısında yavaşça yükselen varlık “Gerçekten mi?” dedi iç çekerek. Çevrelerini saran karanlıkla bütünleşen bir karanlık perisi olduğunu gören Amra tedirgin olmadan edemedi. “Teşekkür ederim,” dedi karanlık perisi. “Uzun zamandır bana zarar vermeyeceğini söyleyen ilk kişisin!”

Nasıl yani? Bu karanlık perisi gerçekten de konuşuyor muydu? Hem de en az bir insan kadar bilinçlice. Endişesi meraka dönüştü ve yaklaşarak onu inceledi. Duyduğu tüm peri masalları onların deli olduğunu söylemiyor muydu?

“Bana...” dedi hıçkırarak tekrar ağlamaya başlayan peri. “Bana deliymişim gibi bakma!” Ne yani, düşüncelerini mi okumuştı bu

peri? “Hepsi Panen yüzünden!” dedi peri kız. “Bu... Tuhaf... İğrenç... Rezalet dünyada perilerin Panen bağı yok! Kara yürekli dünya yüzünden ne karanlığa ne de bitkilere bağ kuramıyorlar ve... Deliriyorlar!”

Amra şaşırmıştı. Daha da ötesi pek anlayamamıştı ama tahmin ettiği tek bir şey vardı. “Yani...” dedi en sonunda. “Sen deli değil misin?”

Hakarete uğramış gibi alınan peri, kanatlarını çırparak yükseldi. Gözyaşlarının yerini öfke almış, yüzü -eğer öyle bir şey mümkünse- daha da kararmıştı. İşaret parmağını yaşlı adamın burnunun dibinde sallayarak “Bu ne cüret!” dedi. “Tabii ki hayır!”

“Ama nasıl?”

“Çünkü ben bu dünyadan değilim!”

Şaşkın bir şekilde bir süre ona bakan Amra sonunda omuz silkti ve hiçbir şey olmamış gibi arkasını döndü. “İyi öyleyse,” diyerek perinin şaşkın bakışları arasında ilerledi. Sarhoş adamın horultuları arasında kalakalan peri tekrar göz yaşlarına boğulmadan önce minik elleriyle yüzünü kapatmıştı ki o sesi duyunca tekrar açtı. “Hey, hadisene! Gel sana yiyecek bir şeyler ikram edeyim!”

Önce şaşıran perinin yüzü yavaşça aydınlandı ve “Yaşasın!” diye bir çığlık atarak, minik kanat çırpışları eşliğinde yaşlı adamın peşine takıldı.

“Adım Opak mı demiştin?”

Elindeki ekmekleri ufak ufak parçalayıp durduğu sürece bir sağ omzunun üzerinde, bir sol omzunun üzerinde uçuşup duran

karanlık perisi “Ay, saçmalama!” dedi. “Lütfen ama... Adım Opal! Opaaaaa!” Tiz sesi koca salonda yankılanınca dönüp etrafına bakındı. “Bu kocaman evde bir başına mı yaşıyorsun?” diye sordu merakla.

Elinden geldiğince ufaltmakta olduğu ekmek dilimleriyle kalakalan Amra “Evet,” dedi fısıltı şeklinde çıkan bir sesle.

Peri kız uçarak evin içerisinde bir tur attı. Her yere merakla bakıyor, özellikle de kendisine yabancı gelen karanlıkları özlemle izliyordu. Onun uçuşu boyunca evin zeminine saçılan drenj¹ tozlarına bir an ilgiyle bakan Amra tekrar tezgâha yöneldi ve alt dolabı açarak çıkarttığı bir kavanozu dikkatle açtı.

Kapağın sesini duyan Opal “Aaaa!” dedi. “O ne?”

“Bir tür bal, ekmeklere tat katması için üzerlerine dökeceğim.” Opal’in ışıldayan gözlerine bakarken durakladı. Ardından hızla ekmek parçalarının üzerinden geçirdi. “Buyur bakalım,” dedi ve tabağı yemek masasına bıraktı.

Kendisi de masanın karşısına oturdu. Bir arı gibi dilimden dilime gezen ve her tadımda “Nefiiiiis!” diye bağırان periyi bir süre izledi. Ardından “Söylesene, nereden geliyorsun?” diye sordu.

Opal “Sanırım başka bir dünyadan,” dedi. “Buraya Adrina diyormuşsunuz. Ben ise kendisi de çok yakın bir arkadaşımın arkadaşı olan bir dünyadan, Meleran’dan geliyorum.”

“Nasıl yani?”

“Öyle işte. Bir gemide, en yakın arkadaşım Sibel ile yolculuk

1 Panen perilerinin alt bölümlerinden uzanan saçaklı yapılardır. Karanlık perilerinde bu saçakların titreşimi ile uyku tozları üretilir ve etrafa saçılır.

yapıyordum. Birden kendimi bu dünyada buldum.” Sesi özlem dolu geliyordu. “Şimdi de geriye dönmeye çalışıyorum. Benim kaprisli ama güzel Meleran’ım... Bu karanlık dünyadan bir an önce kurtulmak istiyorum. Gerçi Aşare bana bir cadı topluluğundan filan bahsetti ama sanırım yolu karıştırdım ve şimdi de... Buradayım işte...”

Amra hiçbir şey anlamamıştı. Peri belki de gerçekten deliydi. Omuz silkti ve “Neyse,” dedi bitmekte olan tabağa bakarak. “Burada istediğin kadar kalabilirsin. Ben odama çıkıp uyuyacağım.”

Opal elbette ki kalacaktı. Uzun zamandır kendisini ilk defa huzur içinde hissediyordu. Bu Amra, ne de iyi kalpli bir adamdı böyle!

Önce bir vızıltı duydu, sonra bir çarpma sesi geldi. Hemen yatmakta olduğu yerden sıçradı ve yükseldi ama geç kalmıştı. İçerisine kapatıldığı kavanozun camına vurdu. Amra'nın eğilmiş, kendisine bakan yüzünü gördü.

Adamın dudakları şekillendi. “Üzgünüm!” Ne? Bir de üzgünüm mü diyordu?

Opal tükürdü. Tükürüğü cama yapıştı. “İyyy iğrenç!”

“Seni çirkin, kötü adam seni!” Camı yumrukluyor ama kendi tükürdüğü yerden de itinayla uzak duruyordu. “Çıkart beni buradan!”

Ama Amra, onunla bir daha konuşmadı. En azından bir ara sokakta, dazlak herifin tekine elindeki kavanozu teslim ederek

“Patrona saygılarımı iletirsin,” diyene kadar. Dazlak herif, karanlık perisine aç bir kurt gibi bakıyordu. Kavanozu kaldırmış, perinin uçtukça etrafa saçılan drenj tozlarına heyecanla bakmıştı.

“Büyük bir hediye moruk!” dedi kavanozu kaba ellerinden beklenmeyecek kadar kibarca tutarak. “Oğlunu kaybetmek aklını başına getirmiş anlaşılan.” Kıs kıs güldü.

Opal arkasındaki yaşlı adama baktı ve o gözlerde acıyı ilk defa net bir şekilde gördü. “Ama neden?” diye fısıldadı.

Yaşlı adam bir şey demedi. En azından dazlak herife. Dudaklarında tekrar bir özür şekillenmiş ve içine Opal’i almıştı.

Kavanozun kapağı azıcık aralandı, içeriye dalan el Opal’i sıkıca kavradı. Önce bir camdan diğerine vurmuş, sonra kavrayıştan kaçamayacağını anlayınca kanatları kopmasın diye bedenine son anda sarmıştı.

Dazlak onları alarak karanlık bir ambara getirmişti. Saatlerdir bir sürü adam toplanmış, onu izliyordu. Onun drenjlerinden nasıl faydalanabileceklerinden bahsedip duruyordular. Sonra da bir kadın getirmiştiler. Onu kavrayan el de bu kadına aitti.

Yumuşak bir yünü, bir cımbızın ucuyla tutan kadın diğer elindeki periyi çevirdi. Opal’in kocaman açılmış, dehşeti yansıtan bakışları arasında yünü kalçasına doğru uzattı. “Hayır!” dedi çığlık atan Opal. “Bana lavman yapıyorlar!” Çılgınlar gibi çırpınıyor, kurtulmaya çalışıyor, gözlerinden yaşlar akıyordu. Yün değdi değdi kalktı. Kalçası ve bedeninden salınan tülümsü drenjlerine ve onların ürünü olan, insanları dakikalarca uyutabilme yeteneği olan tozlara değdi değdi kalktı.

Opal öfkeyle dolmuş, yüzü kızarmıştı. İkındı, ıkındı ve bıraktı. Tüm odayı dolduran bir drenj patlaması olmuş, oradaki herkesi içine almıştı. Kadın onu kavanoza tıktı, kapağını kapattı ama geç kalmıştı.

Şaşkın bir şekilde camdan dışarıya bakan Opal hepsinin bir bir yere düştüklerini gördü. Drenj tozlarının bu denli etkili olabildiğini hiç görmemişti. En fazla çevresindeki birkaç kişiyi uyutabilirdi. Bir karanlık perisinin otuz kadar kişiyi bir anda uyutması imkansızdı.

İt kopuk yere devrildi, dakikalar geçti ve hangarın kapısı gacırtılar çıkarak ve kayarak açıldı. Işığın bağrında görünen simayı tanıması uzun sürmedi. Yaşlı adam Amra içeriye girdi. Elinde bir bıçak tutuyordu. “Ne olur,” dedi Opal. “Ne olur beni öldürme!”

“Saçmalama Opal!” dedi Amra. “Seni kurtarmaya geldim.”

“Ne?” Kavanozun içinde süzüldü, kendi etrafında döndü. “Bana lavman yapılırken neredeydin?”

Amra eğildi, ilk gırtlak kesip uyuyan adamı öldürdükten sonra ona baktı. “Bazen,” dedi. “Bir amaca ulaşmak için bir şeyleri feda etmen gerekir. Ben bunu ilk elden öğrendim.” Derin bir iç çekti. “Neyse, yardımın için teşekkürler.” Eğildi ve bir başka gırtlak, Opal’in şaşkın bakışları altında kesti. Etrafa kanlar saçılırken “Seni biraz daha bekleteceğim,” dedi. “Hem bu arada sana yedirdiğim azdırıcının etkisi de iyice geçer.”

Kavanozun dibine bakan Opal tüm kavanozun drenj tozları ile dolmuş olduğunu anladı ve öfkeyle kükredi. “Bu lanet olası Adrina’da kimseye güvenemeyecek miyim ben?”

Amra bir gırtlak daha kesti. “Nadiren,” dedi. “Ya da ebediyen.”

Mektuplar

Zeynep Altuntaş

Paslanmış demir kapının gıcirtısı ile titreyerek uyandı rüyasından. Gözlerini kapamadan önce, bir daha uyanmamak için dua etmişti. Rüyasında özgür bir adamdı. Karısı ve yakında yetişkin bir adam olacak oğlu ile cennette onlar için ayrılmış mütevazı bir köşede oturuyorlardı. Bazen elindeki kağıda birkaç satır yazıp karalıyor, bazense oğlunun heyecanla anlattığı hikâyelere kulak verip onun neşesine ortak oluyordu. Gözleri, ılık güneşin altında karısının kollarıyla buluştuğunda yüzünü minnet dolu bir tebessüm kaplıyordu. Her şey olmasını istediği gibiydi, huzur ve sevgiden daha fazlası yoktu. Biraz sonra üşümeye başladı. Kemiklerine kadar onu ısıtan güneş yavaş yavaş kayboluyor, yerini kasvetli bulutlara bırakıyordu. Öksürdü. Boğulurcasına öksürdü. Elinde tuttuğu kağıdın kanla ıslandığını fark ettiğinde oğluna baktı. Delikanlının gözlerindeki hayal kırıklığını gördü. Karısı başını öne eğip sessizce oturmaktan başka hiçbir şey yapmıyordu. Kendi kanında boğulduğunu hissetti, ağlıyordu. Oğlu hiddetle ayağa kalkıp ağzından çıkan sözcüğü bir zehirmişçesine babasına tükürdü.

“Katil...”

Soğuk hücresinde uyandı. Günlerdir karanlıkta kalmaya alışmış gözleri kapının ardından gelen ışıkla buluşunca irkildi. Kolunu yüzüne siper ederek girişte duran iki genç adama zorla baktı. Adamlardan biri yere bir şeyler dökerken ona bağıırıyordu.

“Katil...”

Sonrası yine karanlıktı.

Ayak bileklerine bağlı zincirleri çekiştirerek öne doğru süründü, elleriyle yeri yokladı. Birkaç başarısız denemeden sonra parmaklarında ıslaklık hissetti. Vücudunu daha da öne iterek çatlamış dudaklarıyla ıslak zemini emerken ağlamaya başladı. Sesinde hüzünden çok öfke vardı. “Canımı neden şimdi almıyorsun?!”

“Ölmeyi bu kadar istiyorsan neden yeri emiyorsun?”

Ses çok yakınından, karanlığın içinden gelmişti.

“Kim var orda?!” Korkuyla kafasını kaldırdı. O uyurken yanına yeni bir suçlu daha getirip getirmediklerini bilmiyordu, yeni biriyle çok kısa süre de olsa küçük hücrelerini paylaşma fikri pek de fena sayılmazdı.

“Ben Eldrin. Sen de Danielo olmasın...” Yabancıнын sesi genç ve diri ydi. Sözcükleri telaffuz edişinden tahsilli bir adam olduğu anlaşılıyordu. Danielo kısa bir süre şaşkın şaşkın boş karanlığa bakmış olsa da günlerdir tek bir kişiyle iletişime geçmemiş olmanın verdiği yalnızlığı gidereceğı için heyecanlandı.

“Eldrin... Garip bir isim. Buralı değil misin?”

“Değilim bayım, çok uzak bir yerden geliyorum.” Adamın ismi ve tavırları her ne kadar Danielo’ya gerçekten yabancı gelse de dilini bu kadar düzgün konuşuyor olması onu şaşırtmıştı, yabancı onda büyük merak uyandırmıştı.

“Neden buradasın, suçun nedir?” derken boğucu öksürük nöbetleri başladı. Hücresinin aralık ayı sokaklarından daha soğuk olduğuna

yemin edebilirdi.

Yabancı güldü. “Burada olma sebebim sana yardım etmek bayım, hepsi bu.” Ses tonu cana yakın ama bir o kadar da muzipti.

Danielo öksürüklerinden vakit bulabildiği kısa bir arada ağzını omzuna sildi. “Bu affedilemez bir suç kardeşim.” Gülmeye çalıştı. Kendini biraz daha toparladıktan sonra devam etti. “Biraz güçlü bir adamsan beni şuracıkta boğabilirsin. Boynumu o soğuk, paslı demirdense sana sunmayı tercih edebilirim sanırım.” Yüzü gülüyordu ama o bunu belli etmemeye çalışsa da sözcükler ağzından çıkarken ona acı vermeye başlıyordu.

Yabancı, cevabında gecikmedi. “Seni bu hücrenden çıkarabilirim ve bu yüzden kimse o güzel kafamı boynumdan ayıramaz.” Kahkaha attı. Danielo biraz uzağında duran adamın rahatlığını sorguladı. Belki de asıl sorgulanması gereken benimdir, diye de düşündü. Yabancıнын sorusu sessizliği bozdu.

“Soruma cevap vermedin bayım. O pis yeri neden yaladın? Birkaç gün susuz kalmak ölmek için gayet güzel bir yöntem.”

“Çok yakın bir zamanda, istesem de istemesem de ölmüş olacağım. Kararım çoktan verildi. Her iki taraftan da...” Sesinde kabullenmişlik vardı.

“Biliyorum,” dedi Eldrin. “Bir başkasının kaderini satın aldın, daha doğrusu o sana sattı.”

Danielo böyle bir şey duymayı beklemiyordu. Kimdi bu garip Eldrin? Neden bu bilgileri biliyordu?

“Saçmalıyorsun! Ben...” Geriye yaslanıp kafasını öne eğdi. “Ben bir çocuğu öldürdüm ve cezamı çekeceğim.”

Yabancı, Danielo'nun sözlerini duymazlıktan geldi. "Cezanın bu olmadığını biliyorsun, sen onlar tarafından vazgeçilmiş bir adamsın."

Danielo sinirlenmişti. Ayak bilekleri ağır zincirlere bağlı olmamış olsa yabancıya atılabilirdi. Ama yabancı haklıydı, zihninden kaleme aktardığı düşünceler bir zamanlar aynı ekmeği yediği üst tabaka insanların uykularını kaçırıyordu. Aslen soylu bir aileden gelen ve yazmayı seven Danielo, çok uzun süredir cennet ödülünün kilise tarafından halka karşı bir silah olarak kullanıldığının farkındaydı. Yönetim böyle buyurmuştu, çocuklarının gece yataklarına aç karnına girdiğini gören bir babanın isyan etmemesi için usulların ve mazlumların ödüllendirildiği meyve dolu bahçelerden daha akıllıca sunulmuş başka bir kabullendirme yöntemi olamazdı. Danielo inançlı bir adam sayılabilirdi, yine de tanrının gerçek sözlerini insanoğlunun söylediklerinden kolayca ayırabilecek mantığa da sahipti. Ona göre tanrı gerçekten de zalimlerden zamanı geldiğinde hesap soracaktı. Ama bu inancın yozlaşmışlar tarafından suistimal edildiğini gördüğünde bir şeyler yapması gerektiğini de biliyordu. Yaptı da... Hikâyelerinde gözlerini açabildikleri takdirde taze üzümleri bu dünyada da yiyebileceklerinin farkında olan sade insanlara yer verdi, o insanlar emeklerinin karşılığını almak için ölmek zorunda olmadıklarını çok iyi biliyordu. Halkın büyük bir kısmı okuma yazma bilmiyordu, yine de Danielo'nun fikirlerine içten içe sempati duyan sokak çığırtkanları bu cesur hikâyeleri kuytu köşelerde okumaktan çekinmemişti. Bir fitilin yakılmaya başladığını gören krallık öcünü almak için pek fazla beklemedi. Bir ekim akşamı, kilise tarafından halka Danielo'nun aforoz edildiği, bütün mallarına el konulduğu ve bu başkaldırı hikâyelerini o günden sonra elinde bulunduran ve anlatmaya cüret

eden herkesin idama mahkûm edileceği ilan edildi. Bulabildikleri bütün kâğıt parçalarını toplayıp kilisenin bahçesinde dualar eşliğinde yakdılar, bulamadıklarının yerlerini ise Danielo ve birkaç fikirdaş arkadaşı hariç kimse bilmiyordu. Danielo o akşamdan sonra hikâyelerindeki babalardan biri olmuştu ve o babalar gibi de bundan sonra çocuğunun gece yatağına tok gitmesi için bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu...

Yabancı, cebinden bir kutu çıkarıp adama attı. “Az daha unutuyordum.” Kutu Danielo’nun biraz uzağına düşmüştü, sestten irkilen adam sürünerek öne eğildi. Kutunun üzerinde nokta nokta kabartılar vardı. “Bu nedir?”

“Antibiyotik. On gün süreyle sabah akşam aksatmadan içmelisin. Hastalığın tam olarak ne bilmiyorum ama ciğerlerine iyi geleceğine eminim.”

Danielo bu saçma laflara güldü. “Sence on gün sürem varmış gibi mi görünüyor? Haha.” Kutuyu yere koydu. “Kafamı karıştırıyorsun Eldrin. Kimsin sen? Daha doğrusu nedin?”

“Kafan daha da karışacak bayım! Buraya gelmeden önce nasıl bir giriş yapacağımı kafamda defalarca düşündüm, ne tepki vereceğini merak ettim. Açıkçası beklediğimden daha sakın karşıladın beni. Sana çok fazla saygı duyduğumu belirtmeliyim. Fikirlerin bu dönem için fazla cesur kaçıyor olabilir ama başka bir dönemde, benim dönemimde insanlar sana Uyanışın Babası diyor! Sana sen diye hitap ediyorum ama bu tamamen dilinin benim tercüme kodlarımla uyuşmamasından kaynaklanıyor.”

“Senin dönemin mi?” Danielo’nun yüzündeki rahat ifade yavaş yavaş kayboldu.

“Bir hikâye yazmıştın bayım, sonunu hiçbir kütüphanede bulamadım. Tanrı, günahkâr bir adamı sorgularken ona bir şans veriyor ve diyor ki ‘Seni annenin rahmine geri koyacağım, işte sana hatalarını telafi etmen için fırsat fani! Bu sefer dünyada yaptıklarına dikkat et, dikkat et ki seni cennetime alabileyim.’ Başlığı olmayan bir hikaye... Fani adam dünyaya yeniden geliyor ama Tanrı’yla yaptığı pazarlığı asla hatırlamıyor. On üçüne geldiğinde yine hırsızlık yapıyor, on yedisine geldiğinde insanların namuslarına göz dikiyor, yirmisine geldiğinde para uğruna can almaya başlıyor ve otuz beşine geldiğinde, Tanrı ile tekrar buluşuyor. Cehennemın gölgesini görüp korkan fani tekrar af dilenmeye başlayıp tövbe ediyor. Tanrı ona bir şans daha veriyor. Nitekim fani adam cenneti hak etmek için öncesinden daha fazla hiçbir şey yapmıyor. Defalarca, defalarca tekrar ediyor bu pazarlık ve hiçbirinde de dünyaya geri dönmeden önce Tanrı’ya onu neden böyle yarattığını sormayı akıl edemiyor. Son cümle elbette ki benim kişisel yorumum, olaylara fazla kaderci baktığını düşünüyorum. Daha müsait bir zamanda bunu uzun uzadıya da tartışmak isterim. O fani de elbet bir seferinde cennete girmeyi hak edecek mi acaba? Neden olmasın? Demek istediğim o ki beni de bu hikâyedeki ikinci bir şans olarak düşünebilirsin.”

“Açıkkçası... senin Suriel olduğunu düşünüyorum. Buraya beni iyileştirmek için mi geldin, yoksa diğer tarafa giderken bana eşlik mi edeceksin, işte ona karar veremedim.”

“Gerçekten de düşündüğüm kadar çılgın bir adamsın bayım!” dedi Eldrin.

“Ama cehenneme gitmeyeceğimi biliyorum. İçim rahat.”

“Suçsuz olduğunu kabul ediyorsun demek?”

Danielo dikdörtgen kutuyu elleriyle yokladı, uç kısmı kesikti. İçinde keskin kâğıtlarla bağlanmış birkaç yuvarlak şey olduğunu hissetti, neredeyse elini kesiyordu. Yabancı adam bu küçük kutunun hastalığına iyi geleceğini söylemişti. Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Şifacı ona fazla zamanı kalmadığını söylemişti, bunu bilerek kabul etmemiş miydi her şeyi?

“Seni yargıladığımı düşünme, senin yerinde olsam ben de aynı şeyi yapabilirdim belki ama benim bakmakla yükümlü olduğum bir ailem yok. Kendimi senin yerine kolayca koyamam.”

“Kaybedecek bir şeyim yok Eldrin... En azından ailem hayatlarının geri kalanını rahat bir şekilde geçirebilecek, bunu bilmek her şeyden daha önemli.” Sesinde hüznü bastırmaya çalışan bir kararlılık vardı.

“O zengin adam sana suçunu üstlenmen karşılığında para teklif ettiğinde ‘Hayır,’ demiş olmayı ister miydin bayım?” diye sordu Eldrin, artık daha ciddi bir tavır almıştı.

Danielo’nun yüzünde silik bir tebessüm oluşup kayboldu ama Eldrin karanlıkta bunu göremedi.

“Hastayım. Ciğerlerim zavallı sahibini çok yakında reddedecek. Ben bir başkasının kaderini satın almadım Eldrin, aileme yeni bir hayat satın aldım. Hem benim bu saatten sonra keşkeleri düşünmeye hakkım yok. Her şey çoktan olup bitti.”

“Ama o züppe yaptığının cezasını çekmeyecek, itibarından bir şey kaybetmeyecek ve insanlar ona değil, sana lanet okuyor!”

“Bunları göze aldım, her şeyi göze aldım...”

“Oğlun da sana lanet okuyor.”

Danielo ağlamak istiyordu, öksürüğünde boğulup oracıkta ölmek istiyordu. “Yetişkin bir adam olduğunda, her şeyi öğrenecek. Ona sayfalar dolusu mektup yazdım, zamanı gelince öğrenecek.”

“Biliyorum. Ben de o mektupları okudum. Beni sana gelmeye iten en büyük sebep de buydu.”

Danielo hiddetle yerinden oynadı, gözlerini kocaman açıp karanlıkta duran adamın silüetine dikti. “Hayır. Hayır. Bunu insanların ben öldükten sonra bilmeleri gerekiyor!” kafasını delice sağa sola sallıyordu. “Biliyorlarsa neden hâlâ buradayım?!” Gözyaşlarını daha fazla tutamamıştı, kanlı gömleği biraz daha ıslandı. “Çok yakın bir zamanda beni götürecekler Eldrin! Gardiyanları duydum... Gün ne zaman doğuyor bilemiyorum, burası her zaman karanlık ama az kaldı Eldrin, hissediyorum...”

Eldrin ayağa kalkıp yavaş adımlarla Danielo’ya doğru yürüdü. Elini cebine götürüp tabakasından bir dal sigara aldı ve gömlek cebinden çıkardığı çakmakla sigarayı yaktı. Danielo yabancının yüzünü alevlerin ardından kısa bir süre de olsa ilk o zaman gördü. Tertemiz, beyaz tenli genç bir oğlandı. Üzerine garip bir gömlek ve pantolon giymişti, daha önce görmediği renkten kumaşlardan yapılmıştı. Eldrin bir dal da ona uzattı, Danielo ona uzatılmış küçük silindir şeye garipseyerek baktı. Genç çocuğun ağzından çıkan duman soluğunu kesiyor gibiydi, tekrar öksürmeye başladı.

“Düşüncesizlik ettim, özür dilerim.” Eldrin ağzındaki sigarayı yere atıp ayağıyla üzerine bastı. “Burada bulunma sebebimi sormuştun, söyleyeyim. Seni bu durumdan kurtarabilirim, istersen seni o parayı kabul etmemen için o zamana götürebilirim.”

Danielo ağzını tekrardan yırtık gömleğine sildi. Birbirine karışmış sakallarını kaşıyarak kaşlarını çattı. “Neden bahsediyorsun?”

Eldrin cebinden bu sefer ilaç kutusundan daha büyük bir şey çıkardı. Çakmağı tekrar yakarak nesneyi Danielo'nun da görmesini istedi. "Bunun sayesinde yanına gelebildim." Metal nesneyi şaşkın şaşkın bakan adama uzattı. "Şu an gözünde şeytani bir varlıkmışım gibi durduğuma eminim. Ne bir Suriel'im ne de şeytan. Sadece senden birkaç yüzyıl sonra dünyaya gelmiş bir insanoğluyum. Bu aleti de çaldım, kullanma ehliyetim bile yok ama şansımı denemeye değerdi." Metal kutuyu Danielo'ya uzattı. Kafası allak bullak olan adam kutuyu evire çevire inceledi. Üzerinde birkaç siyah nokta ve sayılardan oluşan şeffaf bir ekran vardı. "İstersen, beraber o ana geri dönebilir ve zengin adamın sana sunduğu teklifi reddedebiliriz. İsmi neydi... Franciello mu, Francica mı? Mektubun o kısmı yıllar içerisinde biraz çürümüş açıkçası. Bana sadece ne zaman olduğunu söyle."

Danielo büyük bir titizlikle tuttuğu metal kutudan gözlerini alamıyordu, genç çocuk birkaç düğmeye bastığında garip cisim aydınlandı. Gözleri ışıktan neredeyse kör oluyordu. Yutkunarak kendini ışıktan olabildiğince uzağa çekti ve kollarını yüzüne siper etti. Kalbi göğüs kafesinden çıkacak gibi atıyordu. "Bu... Bu sihir mi?" diye sordu korkarak.

"Evet. Dünyanın en güzel sihri ama benim dönemimde insanlar ona bilim oyuncağı diyor..." dedi Eldrin gülümseyerek.

Danielo'nun gözlerinde çılgın bir ifade belirdi. "İşte şimdi bunun için o yakışıklı yüzünü güzel boynundan koparıp atabilirler..." dedi delicesine gülererek. Bir yanı genç adamın bir illüzyon olduğunu düşünüyor, bir yanı da anlattıklarına inanmak istiyordu. "Tanrı bana gerçekten de bir şans daha vermiş olabilir mi?" dedi kendi kendine. Aklına rüyasında ona lanet okuyan oğlu geldi. Delikanlının gözleri ne kadar da utanç dolu bakıyordu babasına,

kalbi çok kırıldı. Ama yanakları dolgundu oğlunun, diriymi, sağlıklıydı. Ve avucunda, hiddetten ezilmiş mor üzüm taneleri duruyordu.

“Beni dinle. Eğer o adama ‘Hayır,’ dersen kafan boynundan kopmayacak ve sanırım işimiz bitince seni geldiğim yere götürüp iyileştirebilirim. Tıbbın ne kadar ilerlediğini görünce ağzın şimdikinden daha açık kalacak, eminim... Ve ben senden daha genç bir adam da değilim. Aynı yaştayız bayım.”

Çakmak sönmüştü. Oysaki o küçük alevlerden gelen küçük sıcaklık Danielo’nun içini ne kadar da ısıtmıştı. Uzaktan birkaç ayak sesi duydu, adımlar gittikçe daha da gürültülü basıyordu yere. “Geliyorlar,” diye fısıldadı. “Benim için geliyorlar.”

“Fazla zamanımız kalmadı!” diye bağırdı Eldrin. “Ne zaman olduğunu söyle!”

Danielo Eldrin’in elini tuttu, teni yalan olamayacak kadar sıcaktı. Karşısında duran adam onun yaşındaydı ama en az kendi oğlu kadar genç duruyordu. “Hiç yıpranmamış,” diye düşündü. Gözlerinden akmaya başlayan yaşlar kuru dudaklarını ıslattı.

“Hayır,” dedi Danielo, sözcükler ağzından bir fısıltı gibi çıkıyordu. “Yaptığım seçimlerin bir ödülü var...”

Eldrin soğuk bir heykel gibi duran adama şaşkınlıkla bakıyordu. Adamın gözlerinde pişmanlık namına hiçbir şey yoktu, sadece yaş ve övünç görüyordu.

“Bu cesur bir karar bayım,” dedi. “Ölmek için neden bu kadar çok inat ettiğini anlamış değilim.”

“Anlayacaksın,” diye yanıtladı Danielo.

Eldrin cihazın düğmesine bastı. Adımlar artık birkaç metre ötedeydi, elini çabuk tutmalıydı. Cihazın kullanım kılavuzunu tam olarak okumamıştı, ama bir insanın geçmişteyken kendini birden fazla kişiye ifşalamaması gerektiğini ilkokul öğrencileri bile bilirdi. Hayal kırıklığına uğramış hissetti, büyük hayranlık duyduğu adamı kurtarmak onun için çocuk oyuncağıyken reddedilmişti. Belki birkaç yıl daha yaşasa, Eldrin ve onun gibi tüm meraklılar için okuyacak fazladan şeyler yazabilirdi. “Ne kadar şey kaybettiğinin farkında değil,” diye düşündü, Danielo’nun kazandığı şeyi ise anlayamıyordu.

Komut verici düğmeye basmadan hemen önce son bir kez Danielo’ya baktı. “Tekrar geleceğim bayım. Umarım ki bir seferinde seni ikna edebilirim.”

“Hikâyenin sonunu merak ediyorsun, değil mi?” dedi Danielo. Eldrin’in gözlerinin büyüdüğünü gördü. Kapının hemen yanında konuşan adamların sesini duyabiliyorlardı.

“Günahkâr, asla cennete giremeyecek.”

Eldrin’in gidişiyle birlikte karanlık, hücreye tekrar hâkim olmuştu. Ta ki askerler, demir kapıyı Danielo için son kez açana dek.